Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul III — Nr. 257
Vineri 12 octombrie 1956

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și al Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat din R. P. R.

Delegația P.M.R. care a participat la cel de al VIII-lea Congres al P.C. Chinez s-a întors în Capitală

Miercuri dimineața s-a întors în Capitală delegația Partidului Muncitoresc Romîn, care a participat la lucrările celui de-al 8-lea Congres al Partidului Comunist Chinez — tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației, Alexandru Moghioroș, Leonte Răutu și Vladimir Gheorghiu, membri ai delegației.

Delegația Republicii Populare Romîne a vizitat de asemenea, Republica Populară Democrată Coreeană la invitația guvernului R.P.D. Coreene și Republica Populară Mongolă la invitația Consiliului de Miniștri al R. P. Mongole și a C.C. al Partidului Popular Revoluționar Mongol.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, membrii delegației au fost întîmpinați de tovarășii: Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu, Iosif Chișinevschi, Alexandru Drăghici, Constantin Pîrvulescu, precum și alți membri ai guvernului și ai C.C. al P.M.R.

Au fost de față ambasadorii extraordinari și plenipotențiari ai R. P. Chineze — Ke Bo-nian, Uniunii Sovietice — A. A. Episev și Pak Ben Do, însărcinat cu afaceri ad-interim al R.P.D. Coreene la București.

(Agerpres)

O inițiativă patriotică

Zilele trecute, prin ziare și radio a fost răspîndită în întreaga țară o veste importantă: membrii gospodăriei colective din comuna Batăr, regiunea Oradea, au hotărît în adunarea generală să vîndă statului 40 de tone de porumb din prisosul de recoltă al gospodăriei lor colective. Cu prilejul aceleiași adunări generale, mai mulți colectiviști s-au angajat să vîndă și ei statului din prisosul de cereale pe care le primesc pentru zilele-muncă prestate. Astfel colectivistul Vasile Cadar a hotărît să vîndă statului 500 kg. de porumb, Alexandru Nagy și Ion Ungvari, cîte 300 kg. de porumb etc. Totodată, colectiviștii din Batăr au chemat gospodăriile colective, pe colectiviștii din întreaga țară să se alăture inițiativei lor, să analizeze posibilitățile pe care le au și, în funcție de acestea, să vîndă statului din prisosul lor de cereale.

Chemarea colectiviștilor din Batăr a fost primită cu vie însuflețire de către numeroase gospodării colective și colectiviști din diferite regiuni ale țării. Alăturîndu-se acestei inițiative patriotice, membrii gospodăriei colective din Biled, regiunea Timișoara, au hotărît să valorifice prin vînzarea către stat 35 tone de porumb din prisosul de recoltă al gospodăriei lor colective, cei din Călărașii Vechi, regiunea București, încă 10.000 kg. de cereale, pe lîngă cele 30.000 kg. vîndute pînă în luna august, cei din Straja, regiunea Constanța, 150.000 kg. de porumb și 15.000 kg. de grîu etc.

Ce i-a îndemnat pe colectiviștii din Batăr, Biled, Straja, Călărașii Vechi și din alte sate și comune din cuprinsul patriei să ia hotărîrea de a vinde statului surplusul de cereale.

Hotărîrea colectiviștilor de a da o contribuție sporită la asigurarea hranei clasei muncitoare, la acoperirea nevoilor de produse agricole ale statului, este o expresie a recunoștinței lor pentru ajutorul puternic și multilateral pe care statul nostru democrat-popular îl acordă zi de zi gospodăriilor colective, în vederea sporirii neîncetate a producției agricole, a dezvoltării avuției obștești și a creșterii necontenite a bunăstării membrilor lor. Colectiviștii știu că recoltele tot mai mari pe care le obțin an de an se datoresc în cea mai mare parte folosirii pe scară largă a tractoarelor și diferitelor mașini agricole pe care statul le pune la îndemina lor, prin S.M.T.-uri, în condiții avantajoase, sprijinului primit din partea tehnicienilor și inginerilor agricoli, care-i învață să aplice în lucrarea pămîntului cele mai înaintate metode recomandate de știința agrotehnică. Statul acordă de asemenea gospodăriilor colective credite pe termen lung, cu ajutorul cărora ele își procură animale de rasă, diferite mașini și unelte agricole, își ridică construcții gospodărești, execută lucrări de îmbunătățiri funciare etc.

Ajutorul dat de stat a contribuit ca fondul de bază în numeroase gospodării colective, precum și veniturile bănești realizate, să ajungă la multe milioane de lei. Anul trecut, spre exemplu, 14 gospodării colective din regiunea Timișoara au realizat venituri bănești de peste un milion lei fiecare.

Toate acestea au contribuit simțitor la creșterea bunăstării colectiviștilor. Pentru mulți colectiviști, casele noi, aparatele de radio, mobila nouă și alte bunuri de larg consum au devenit lucruri obișnuite.

Iată de ce colectiviștii înțeleg tot mai bine că, pentru ca statul să trimită la sate din ce în ce mai multe mărfuri, pentru ca ajutorul statului și al industriei socialiste în sporirea producției agricole să fie tot mai mare, e nevoie ca, la rîndul lor, membrii gospodăriilor colective să vină și ei în ajutorul statului, valorificînd cantități importante din produsele ce le prisosesc, prin organizațiile comerciale de stat și cooperatiste. In acest sens, sînt deosebit de semnificative cuvintele președintelui gospodăriei colective din Biled: „Fără ajutorul statului, noi n-am fi avut astăzi cele 3 remize, cele 4 maternități pentru scroafe, cele 2 îngrășătorii de porci, grajdurile de vaci și cai, magaziile de cereale și tot ceea ce constituie avuția noastră obștească. Statul ne dă. Dar ca să aibă de unde să ne dea, trebuie să-i dăm și noi. Iacă, de-asta am hotărît noi în adunarea generală să vindem statului 35.000 kg. de porumb.

Vînzînd în comun statului din prisosul lor de cereale primite pentru zilele-muncă efectuate, colectiviștii pot să-și procure la prețuri convenabile produsele industriale de care au nevoie în gospodăriile lor. Pe de altă parte, vînzarea de produse în comun către stat înlătură și o serie de neajunsuri. Mergînd fiecare la piață pentru a valorifica prisosul de produse, colectiviștii sînt nevoiți să piardă zile întregi, lipsind astfel gospodăria colectivă de brațele de muncă și atelajele necesare tocmai în perioadele cînd se simte mai mare nevoie de forță de muncă. In același timp, pierderea de vreme cu drumurile la piață înseamnă pentru colectiviști mai puține zile-muncă și deci mai puține bucate și bani la împărțirea veniturilor.

Valorificarea unor cantități cît mai mari de cereale prin unitățile comerțului de stat și cooperatist este în interesul gospodăriilor colective și al fiecărui colectivist în parte. Cu ajutorul sumelor de bani obținute din vînzarea către stat a produselor ce le prisosesc, gospodăriile colective au posibilitatea să creeze și să dezvolte diferite ramuri de producție aducătoare de mari venituri și să satisfacă astfel nevoile bănești ale colectiviștilor, repartizîndu-le sume din ce în ce mai mari la ziua-muncă.

De aceea, inițiativa patriotică a colectiviștilor din Batăr merită să fie urmată de cît mai multe gospodării colective, de cît mai mulți colectiviști.

Vînd statului surplusul de cereale

Urmînd chemarea patriotică a colectiviștilor din Batăr-Oradea, colectiviștii și întovărășiții din numeroase sate și comune ale regiunii Ploești au hotărît să vîndă statului surplusul de cereale. Astfel, membrii gospodăriei colective din comuna Bădeni-Miluiți au stabilit în cadrul adunării generale să vîndă statului 20.000 kg de porumb. De asemenea, numeroși colectiviști din această comună, printre care Niculiță Dumitru, Neagu Precup, Sandu Vasile, Nicolae Munteanu și alții, s-au angajat să vîndă statului din prisosul de cereale pe care le primesc pentru zilele-muncă, cantități de 400—600 kg de porumb.

Și membrii gospodăriilor colective din cuprinsul raionului Pogoanele, și-au manifestat dorința de a vinde statului mari cantități din surplusul de cereale.

După calculele făcute, colectiviștii și întovărășiții din regiunea Ploești vor vinde statului cca 300.000 kg de grîu și porumb.

Grăbirea arăturilor și însămînțărilor — sarcină de căpetenie a oamenilor muncii din agricultură

Zi și noapte, fără răgaz

Timpul secetos din toamna acestui an a răsturnat în bună măsură calculele făcute de conducerea gospodăriei de stat Săhăteni, regiunea Ploești, în ceea ce privește durata arăturilor și însămînțărilor. Indeosebi arăturile s-au efectuat mult mai greu, din cauza rezistenței solului uscat. Pentru ca totuși lucrările să fie executate la timp, mecanizatorii au hotărît ca ziua să lucreze numai la însămînțări, iar de cum se lasă seara, pînă spre miezul nopții, să are.

Iată-l în clișeu pe tractoristul Dumitru Bitoancă din brigada a IV-a, ajutat de doi muncitori din cadrul gospodăriei, însămînțînd grîul cu o semănătoare I.A.R.—511, tractată de un tractor M.T.Z.

Întrajutorîndu-ne, lucrăm mai cu spor

Noi patru, care semnăm aceste rînduri, ne întrajutorăm de mai mult timp la muncile cîmpului. Folosind împreună atelajele și uneltele ce le avem și lucrîndu-ne pe rînd ogoarele, izbutim să muncim mai cu spor. Așa, de pildă, lucrînd împreună, am reușit în vara acestui an să prășim porumbul de 5 ori. In felul acesta, am obținut între 3.000 și 3.500 kg. de porumb boabe la hectar, cu mult mai mult decît au cules ceilalți gospodari din comună care n-au izbutit să-l prășească decît o dată sau de două ori.

Recoltarea porumbului am făcut-o tot împreună și am reușit astfel ca în numai nouă zile să stringem știuleții și să tăiem și să cărăm cocenii de pe toate cele 12.5 ha ce le aveam toți patru cultivate cu porumb. Dacă nu ne-am fi ajutat între noi, ne-ar fi trebuit pentru aceste lucrări mai bine de două săptămîni și am fi întîrziat cu semănatul cerealelor de toamnă. Terenurile alese pentru însămînțările de toamnă tot împreună le-am lucrat. Pămîntul, fiind tare din cauza secetei, nu s-a putut ara cu plugul tras de doi cai. Noi însă l-am arat la timp, pentru că ne-am împrumutat caii unii altora și i-am pus cîte patru la plug. Pentru a mărunți cît mai bine pămîntul, în urma plugului am trecut cu tăvălugul, pe care-l are unul dintre noi, și cu grapele. Zilele trecute am luat toți patru cu chirie o semănătoare de la cooperativa din comună și am început semănatul grîului de toamnă.

Sîntem hotărîți ca după ce vom termina însămînțările, să facem tot împreună și arăturile de toamnă, cît și celelalte lucrări agricole, deoarece, întrajutorîndu-ne, muncim mai bine și mai cu spor.

ALECU I. DUMITRU, PETRE NONE, MARIN N. C-TIN și GHEORGHE DOBRE,
țărani muncitori din comuna Domneștii de Jos, regiunea București.

Folosirea deplină a capacității utilajului — obiectiv principal în întrecerea socialistă

Obiectivul principal al întrecerii socialiste ce se desfășoară în cinstea zilei de 7 Noiembrie, între mecanizatorii de la G.A.S. Dragalina, regiunea București, este folosirea tractoarelor și mașinilor agricole cu maximum de randament. Astfel, tractoristul Dumitru Chirea s-a angajat ca — cu toate condițiile grele de lucrare a solului — să facă zilnic cîte 4—5 hantri, în loc de 3,6, cît este norma pe un tractor K.D.-35, iar la semănat să folosească un cuplu de două semănători I.A.R.-511. Angajamente asemănătoare și-au luat și tractoriștii Tudor Aldea, Ilarie Onciuleac, Ștefan Goicea și alții.

Infruntînd greutățile pricinuite de condițiile climatice neprielnice mecanizatorii de la gospodăria agricolă de stat Dragalina luptă cu hotărîre pentru îndeplinirea angajamentelor luate. Ei se străduiesc să execute lucrările nu numai la timp, ci și în cele mai bune condiții agrotehnice. Astfel, ca să poată mărunți bine terenul arat, ei au alcătuit din papuci vechi de șenile de la tractoarele K.D.-35, agregate de tîrșitori cu o lățime de 8—10 metri. De asemenea, au fost folosite pentru mărunțirea bulgărilor de pămînt toate discuitoarele existente în gospodărie. La însămînțări, se utilizează cupluri de cîte două mașini de semănat I.A.R.-511 sau de cîte trei semănători cu tracțiune animală. Brigada a treia, condusă de tov. Gheorghe Burlacu, care lucrează cu cupluri de trei semănători, și-a depășit de pe acum cu 20 la sută sarcinile de plan pe întreaga campanie de toamnă. Cupluri asemănătoare sînt folosite și de brigada condusă de Ion Pascaru.

Gospodăria de stat Dragalina se mîndrește cu mecanizatori vrednici ca tractoristul Dumitru Chirea din brigada a V-a, care, depășindu-și cu regularitate sarcinile de plan, lucrează acum în contul anului 1957, sau tractoriștii din brigada a II-a, condusă de Mihai Pascaru. Pentru comitetul de întreprindere, ca și pentru conducerea gospodăriei, urmărirea întrecerii, comunicarea la timp a rezultatelor și popularizarea metodelor de muncă folosite de fruntași, constituie o preocupare permanentă.

La panoul de onoare, unde sînt expuse fotografiile fruntașilor, sînt descrise și metodele de lucru ale acestora. De asemenea, la cele două gazete de perete din cadrul gospodăriei pot fi mereu citite articole prin care fruntașii înșiși arată concret cum muncesc ei. Un astfel de articol a scris de curînd tov. Dumitru Chirea cu privire la randamentul pe care-l poate da un tractor K.D.-35 cînd este bine întreținut și exploatat rațional.

După metode înaintate

Lucrînd pe ogoarele gospodăriei agricole colective „30 Decembrie" din raionul Brăila, tractoriștii din brigada a 10-a de la S.M.T. „1 Mai"-Brăila au aplicat în toamna acestui an o nouă metodă de lucru la arat.

Pentru a avea deplasări cît mai puține cu agregatul și a obține o încărcătură cît mai uniformă pe tractor, ei au executat arăturile după metoda în buclă combinată (la cormană și în părți).

Tarlaua de 140 de hectare a gospodăriei colective a fost împărțită în parcele dreptunghiulare, zonele de întoarcere fiind delimitate prin brazde de control. Lucrul s-a executat cu pluguri cu trei trupite.

Pentru ca agregatul să se miște în linie dreaptă, șeful brigăzii tov. Radu Hagiu, a făcut întotdeauna jalonarea primelor ture ale agregatului (pentru parcelele arate la cormană).

Lucrînd în felul acesta, cu toate că și în raionul Brăila solul a fost destul de uscat, tractoriștii Ioan C. Popa, Constantin Bibicu și ceilalți din brigada a 10-a și-au depășit cu regularitate normele, reușind să termine de arat și însămînțat tarlaua colectiviștilor cu 4 zile înainte de termen. In prezent, ei execută arături adînci de toamnă după aceeași metodă.

Prin scurtarea deplasărilor agregatului, vrednicii tractoriști din această brigadă au redus totodată și consumul de motorină planificat, cu 5—10 litri la hectar.

I. ALEXANDRU

Nici o oră, nici o zi pierdută!

In mai toate regiunile țării au început să cadă ploi. Acestea creează condiții favorabile pentru executarea arăturilor si însămînțărilor într-un ritm mai rapid. După cum se știe, din cauza secetei care a bîntuit vreme îndelungată în cea mai mare parte a țării, aceste lucrări hotărîtoare pentru soarta recoltei viitoare se făceau cu foarte mare greutate și nu așa cum cere agrotehnica înaintată.

Ce trebuie făcut acum în condițiile de climă schimbate? In primul rînd, se cere ca terenurile destinate însămînțărilor de toamnă să fie grabnic eliberate prin recoltarea culturilor tîrzii. In regiunile Galați, Timișoara, Oradea și altele, din pricina întîrzierii recoltării culturilor tîrzii s-au executat arături pentru însămînțări pe suprafețe mici. Aici, oamenii muncii de pe ogoare trebuie îndrumați și sprijiniți să pregătească cît mai repede terenul pentru semănat, fără a neglija bine înțeles, buna calitate a arăturilor. Porumbiștile în care urmează să se însămînțeze grîu de toamnă și care sînt curate vor fi arate la 8—12 cm. adîncime. Plugul se va potrivi astfel încît arătura să nu iasă bolovănoasă. Arătura va fi apoi bine mărunțită, după care se va trece fără nici o întîrziere la semănat. In general, arăturile făcute pe uscăciune au ieșit bolovănoase. Intr-o asemenea situație, se găsesc majoritatea terenurilor arate pentru însămînțat din regiunile Ploești, București, Constanța, Galați, Craiova, Timișoara, Pitești. Acum, cînd au început să cadă ploi, bolovanii scoși de plug pot și trebuie sfărîmați imediat cu ajutorul grapelor grele de fier, tăvălugilor dințați, discuitoarelor etc. Prin aceste lucrări, stratul de pămînt pătruns de umezeală se va mărunți și afîna cu mai bine, creînd astfel semințelor condiții optime de încolțire și răsărire. Sub nici un motiv nu trebuie așteptat pînă ce bolovanii vor fi pătrunși de umezeală în întregime.

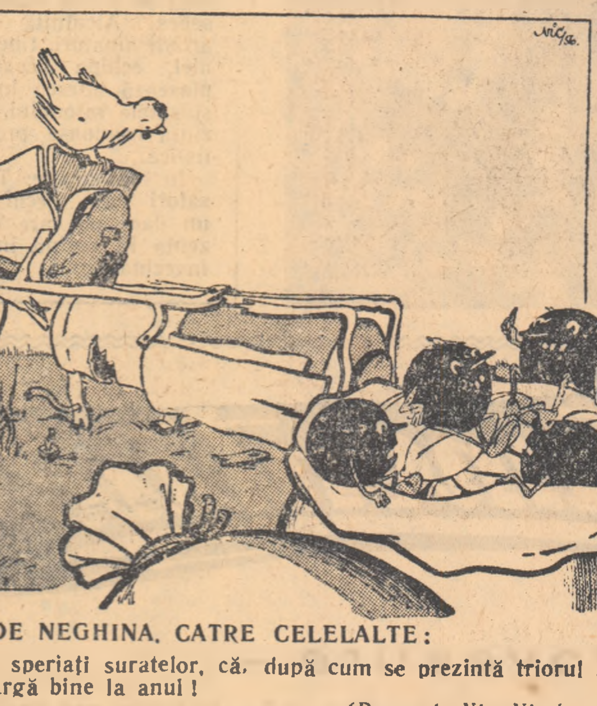
Timpul care a mai rămas pînă la sfîrșitul epocii optime pentru însămînțările de toamnă este foarte scurt, iar perioada ploilor e posibil să dureze. Iată de ce este nevoie ca fiecare ceas să fie folosit pentru grăbirea semănatului în terenurile bine pregătite. Acum nu mai există nici un motiv pentru amînarea semănatului. Pentru executarea acestei lucrări într-un ritm corespunzător necesităților, avem pretutindeni condiții prielnice și suficiente posibilități. Totul depinde de buna organizare a muncii, de îndrumarea agrotehnică și controlul operativ făcute la fața locului și, mai ales, de eforturile sporite și susținute pe care le va depune fiecare om al muncii din agricultură.

In bătălia pentru aplicarea diferențiată a regulilor agrotehnice, sarcini de mare răspundere revin inginerilor și tehnicienilor agronomi. Aceștia, pe baza cercetării stării de umezeală și îmburuienire a fiecărei tarlale de teren, au datoria să arate țăranilor muncitori cum trebuie făcută arătura pentru a nu ieși bolovănoasă, ce unelte să folosească la mărunțirea terenului, la ce adîncime să fie îngropată sămînța, dacă e nevoie sau nu să tăvălugească după semănat. Cu sprijinul sfaturilor populare, ei vor urmări ca viteza zilnică de lucru stabilită la însămînțări pe comune și raion să fie realizată și chiar depășită. In acest scop organele agricole se vor îngriji ca atelajele existente să lucreze din plin zi de zi, fără întrerupere, ca o suprafață cît mai mare să fie semănată cu mașinile. Inginerii și tehnicienii agronomi vor îndemna și sprijini pe țăranii muncitori să se întrajutoreze cu animale de muncă, mașini și unelte agricole, în vederea grăbirii arăturilor și însămînțărilor.

Lucrările agricole ce trebuie făcute în aceste zile pe ogoarele patriei hotărăsc soarta viitoarei recolte. E vorba deci de asigurarea pîinii întregului popor. Greutățile pricinuite de condițiile climatice nefavorabile pot și trebuie învinse prin sporirea la maximum a eforturilor, prin folosirea celor mai potrivite metode de lucru. Nu încape îndoială că și în această campanie agricolă, harnica noastră țărănime muncitoare, dovedind inițiativă și pricepere, nu-și va precupeți eforturile în bătălia pentru executarea fără întîrziere a lucrărilor de toamnă.

BUCURIA... NEGHINEI

In comuna Sărățeanca din raionul Buzău, poate fi văzut și acum, în fața cooperativei, un trior lăsat în paragină. Aceasta, în timp ce mulți țărani muncitori din comună nu au unde triora semințele.

UN BOB DE NEGHINA, CATRE CELELALTE:
— Nu vă speriați suratelor, că, după cum se prezintă triorul ăsta, o să ne meargă bine la anul!

(Desen de Nic. Nicolaescu)

Tot mai multe tractoare pentru agricultură

Pe ogoarele patriei, lucrează astăzi mii de tractoare de diferite tipuri produse de uzinele „Ernst Thälmann" din orașul Stalin. Fabricarea tractoarelor M.T.Z. este complet mecanizată.
Iată, în fotografie, un aspect din timpul lucrului la acest tip de tractoare.

Repede da, dar nu lucru de mîntuială

Pe la începutul lunii octombrie, Constantin Ghergu și Ion Marian — tractoriști la G.A.S. Timburești regiunea Craiova — au lipsit de la lucru trei zile la rînd. Cînd au revenit, au aflat de la brigadieri un lucru care i-a pus pe gînduri: tractoriștii Marin Budurcoiu, Ion Lupu și Ion Crăciu, care lucrau tot la arături, la centrul gospodăriei, munciseră cu sîrg și își îndepliniseră planul anual. La centrul gospodăriei, întreaga suprafață ce urma să fie însămînțată cu grîu fusese arată, discuită și tăvălugită. Pe cînd la ei, la secția Ocolna?...

— Eu îi dau drumul, spuse repezit Ghergu, atunci cînd află că secția lor este codașă. Marian îi urmă pilda.

Ar fi trebuit, firește, ca tractoriștii să cerceteze mai întîi cu grijă starea mașinilor, să stringă șuruburile exterioare slăbite, dopurile de control, să controleze nivelul de ulei în baia motorului, în corpul pompei de injecție, în filtrul de aer...

Dar grăbiți cum erau, turnară motorina în rezervor fără să o filtreze, alimentară radiatorul cu niște apă murdară, pe care o găsiseră într-o găleată, și porniră cu tractorul spre cîmp... La fel procedă și Drăghici, un alt tractorist de la secția Ocolna.

Incepură să are. După cîteva ore, însă, brigadierul le atrase atenția că plugurile intrau în pămînt prea adînc în partea din spate și scoteau bulgări. El le arătă că șuruburile de reglare ale plugurilor sînt slăbite mult. Era necesar să se deșurubeze contrapiulițele și să se stringă șurubul de reglare pînă ce corpul de plug din spate va fi revenit la adîncimea celorlalte corpuri de plug.

Dar Ghergu, Marian și Drăghici se grăbeau. Voiau să... cîștige din timpul pierdut. Așa că arătura făcută ieși neuniformă. Și a doua zi, cei trei tractoriști făcură arătură de proastă calitate, plină de coame, pentru că, tot din grabă prost înțeleasă, nu reglaseră aripile cormanelor la aceeași înălțime.

Pe seară, se înfundă pompa de injecție de la tractorul condus de Vasile Drăghici. Tractorul rămase în brazdă pînă cînd veni însuși mecanicul controlor la fața locului, ca să înlăture defecțiunea.

★

Mecanicul controlor lucra de mai bine de un ceas, aplecat asupra motorului. In cele din urmă, se ridică și îl privi drept în ochi pe tractoristul Vasile Drăghici, care trebăluia alături.

— Asta e a treia oară de la începutul muncilor de toamnă, îi spuse el, cînd defectezi pompa de injecție. Și știi din ce cauză? Pentru că nu îngrijești motorul tractorului cu care lucrezi, pentru că nu filtrezi motorina. Ca tine îs și Ghergu și Marian, adăugă mecanicul, arătîndu-i pe ceilalți doi tractoriști, care traseseră K.D.-urile alături, spre a fi controlate. Și iată urmarea...

Cu un gest scurt, mecanicul controlor arătă în largul tarlalei arătura proaspăt făcută, pe care se vedeau numeroase coame și greșuri.

Tractoriștii priveau și ei tarlaua, posomoriți. Nu aveau ce să răspundă. Mecanicul controlor avea perfectă dreptate.

— Acum, tractoarele vor merge bine, spuse în sfîrșit tov. Năstase, terminînd de controlat și celelalte două tractoare. Dar trebuie să refaceți arătura. Și, după ce o veți termina, va trebui s-o și discuiți, ca să pregătiți un teren bun pentru însămînțat. Iar de aci înainte, să țineți minte: repede da, dar nu lucru de mîntuială!

Cei trei tractoriști se priviră rușinați. Se urcară pe tractoare și porniră motoarele. In curînd, intrară în brazdă. Ghergu strigă necăjit spre ceilalți:

— Măi fraților, asta să ne cam fie de învățătură pentru totdeauna. Trebuie să lucrăm așa cum se cere. Și-atunci, îi sigur că nici tov. Năstase nu o mai avea treburi pe aici, nici noi nu vom mai face lucrul de două ori.

AL. RAICU

Însemnări

Zile de toamnă, la Pădureni

Mă aflam duminica trecută la Pădureni, comuna așezată în apropierea Mărășeștilor. La căminul cultural tocmai se terminase conferința „Pregătirea terenului și a semințelor, sarcină de seamă". Și în timp ce tineretul se pregătea de dans, cei vîrstnici, grupuri, grupuri, discutau și despre cele auzite azi, dar și despre conferințele din duminicile trecute: „Cum trebuie să pregătim terenul pentru semănatul griului în condițiile climatice ale acestei toamne", „Folosele întrebuințării gunoiului de grajd" și altele, pe care le mai ținuse tov. Barbu Mihai, agronomul comunei.

Vorbitorul, Stan T. Gheorghe, om trecut de 50 de ani, care a urmat cursurile agrotehnice în iarna trecută și care a aplicat pe ogorul său cele învățate.

— Măi fraților, eu pot spune că un plugar vrednic trebuie să știe la precizie cum că arătura bine făcută, fără bolovani, grăpată mărunt și tăvălugită, îngrășarea terenului cu bălegar, triorarea semințelor și tratarea ei cu abavit, ca și însămînțarea la timp, cum e acum, în prima jumătate a lunii octombrie, sînt „factori hotărîtori" ai recoltelor bogate, cum bine spune tînărul nostru agronom Barbu Mihai. Eu așa am făcut toamna trecută și, după cum știți, am scos la treieriș 1.630 kg. de grîu la ha. Să spună Ene Laurențiu, care a urmat o dată cu mine cursurile agrotehnice. Și el a dus acasă rod bogat, fiindcă a pus în practică învățătura căpătată.

— Am pus! făcu, nu fără mîndrie, Ene Laurențiu. Dar nu numai despre regulile agrotehnice am învățat la cursurile și la conferințele de la căminul cultural. Am mai învățat că, muncind pămîntul în tarlale mari, cu ajutorul mașinilor și tractoarelor S.M.T., am putea trage foloase și mai mari.

Ene Laurențiu vorbea așa nu pentru oameni ca Vasile Cristea, Ion Gh. Ene și alții, care ca și el și-au unit în toamna asta parcelele lor de teren în tarlale întinse, înlăturînd haturile. Vorbea pentru Vasile Dulgheru și Gheorghiță Gîrleanu, oameni harnici, de altfel, dar care încă sînt ținuți pe loc de deprinderi vechi și anume, de ceea ce se cheamă munca de unul singur, pe peticele lor de pămînt.

De cînd a ascultat la cămin conferința inginerului Moise Mendel, șeful punctului agricol, privind importanța tarlalizării în lupta pentru obținerea de recolte bogate, Ene Laurențiu a devenit un agitator neobosit pentru tarlalizarea ogoarelor din comuna lor.

Vasile Dulgheru a simțit că pentru el vorbise acum. Il întrebă, cam înțepat:

— Bine, bine, dar tu, măi Laurențiule, le-ai făcut pe toate cîte ne-a învățat șeful punctului agricol?

— Cred că da!

— Porumbul de sămînță, bunăoară, l-ai ales de pe acum și l-ai pus pentru păstrare la loc bun?

Știa Vasile Dulgheru de ce întreabă.

Ene Laurențiu se codi cu răspunsul, ca unul prins cu „ocaua mică", dar își recunoscu greșeala, lăudînd în același timp faptele de bun gospodar ale lui Vasile Dulgheru, care și-a ales chiar zilele acestea porumbul pentru sămînță, de care va avea nevoie la primăvară.

...Se însera și becurile electrice se aprinseră în casele gospodarilor din Pădureni. Difuzorul din fața clădirii sfatului popular revărsa în auzul oamenilor strînși la vorbă o melodie îndrăcită, o sîrbă. Apoi, glasul crainicului de la radio anunță: „Transmitem acum vești de pe ogoare". Oamenii ciuliră mai bine urechile, ascultînd în tăcere. Și înțeleseră că și în alte comune bătălia pentru recolte bogate a început și că bunii gospodari luptă s-o cîștige cu cinste și în această toamnă.

Vasile Cristea, unul dintre țăranii muncitori cu pămîntul tarlalizat, zise la urmă:

— Poate peste cîteva zile vom auzi vorbindu-se și despre comuna noastră, căci nu mai avem mult și terminăm și noi însămînțările.

— Așa e acum toamna la Pădureni, tovarășe, îmi spuse, cînd ne-am despărțit, tov. Matei Ghica, președintele sfatului popular. Zor să terminăm culesul porumbului și să alegem sămînța, să însămînțăm grîul la timp, să facem și arăturile adînci pentru însămînțările de primăvară, și-apoi... las' să cînte greierul în zăvoiul din lunca Siretului că-l vom asculta cu plăcere lîngă soba caldă, în fața mesei îndestulate.

RADU SANDU

LA REPETIȚIE

Echipa artistică culturală din satul Sălbăgelul Nou, comuna Sacu, este bine cunoscută în întreg raionul Caransebeș. Alcătuită din 60 de artiști amatori, tineri și vîrstnici, echipa aceasta se deplasează adesea în comunele și satele raionului, unde prezintă frumoase programe artistice.

In fotografie: **Tinerii dansatori din echipă repetă un dans pe care îl vor prezenta în curînd în comunele învecinate.**

LUNA MARII PRIETENII

O delegație de vechi militanți ai P. C. U. S. ne vizitează țara

La invitația C.C. al P.M.R., se află în țara noastră o delegație de vechi militanți ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, condusă de P. G. Moskatov, președintele Comisiei centrale de revizie a P.C.U.S. In ziua de 9 octombrie, membrii delegației au depus coroane de flori la placa comemorativă din fața Academiei militare, unde se va ridica Monumentul ostașilor romîni căzuți în lupta pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist, precum și la Monumentul eroilor sovietici din Piața Victoriei.

În cursul aceleiași zile, delegația de vechi militanți ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a mai vizitat Muzeul de Istorie al Partidului Muncitoresc Romîn și Palatul Pionierilor din București, unde pionierii au oferit cu dragoste oaspeților cravate roșii și buchete de flori.

Emoționanta întîlnire dintre veteranii gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice și pionieri.

Manifestări culturale la sate

In zilele ce vor urma, în diferite regiuni ale țării se vor desfășura la sate manifestări deosebit de interesante și variate, închinate marii prietenii. La G.A.S. Chirnogi, regiunea București, consilierul sovietic Kritinin va ține în ziua de 14 octombrie 1956 o expunere intitulată „Agricultura sovietică în cel de al VI-lea plan cincinal".

O inițiativă prețioasă este aceea a Consiliului regional A.R.L.U.S. Timișoara. In această regiune, se organizează seri literare și serbări în toate gospodăriile colective ce poartă nume ale unor oameni de stat ori scriitori sovietici. De exemplu, la G.A.C. „Vladimir Maiakovski" din comuna Comloșul Mare, colectiviștii vor avea prilejul să cunoască mai îndeaproape viața și opera poetului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie; la G.A.C. „A. Jdanov" din comuna Gottlob, se va face prezentarea biografiei și a operei lui A. Jdanov etc.

In satele hunedorene, se va desfășura un concurs pentru titlul de „Cel mai bun interpret al cîntecului și dansului sovietic". In regiunea București, la G.A.C. „Drumul lui Lenin" din Brănești, va avea loc o întîlnire între colectiviști și diverși oameni ai muncii care au vizitat U.R.S.S.

In ziua de 21 octombrie, în comunele Găești, Govora și altele din regiunea Pitești, se va desfășura Festivalul cîntecului și dansului sovietic, la care își vor da concursul, pe lîngă artiști profesioniști, și brigăzile artistice de agitație ale unor cămine culturale sătești.

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE

„Urmările lucrului făcut de mîntuială"

Sub acest titlu, în „Agricultura Nouă" nr. 222 a apărut un articol în care era criticată conducerea stațiunii de mașini și tractoare Holboca, regiunea Iași, pentru faptul că nu acordă sprijinul necesar gospodăriilor colective, întovărășirilor agricole și țăranilor muncitori din raza sa de activitate. In articol, se semnala faptul că, din neglijența conducerii, stațiunea nu a executat prășitul mecanic nici măcar pe suprafața destul de restrînsă pe care o avea contractată. In campania de recoltare a cerealelor, S.M.T. Holboca a făcut de asemenea o serie de greutăți unităților deservite, deoarece a trimis pe teren batoze și tractoare prost reparate.

Răspunzînd la materialul apărut, comitetul executiv al sfatului popular al regiunii Iași ne arată că în urma cercetărilor efectuate, s-a constatat că cele semnalate au fost juste și, în consecință, directorul și mecanicul șef al stațiunii au fost schimbați din funcțiile ce le dețineau.

Vești de la corespondenți

★ ★

Produse agricole valorificate prin cooperativă

Anul acesta, sătenii din Colonești, raionul Bacău, au vîndut cooperativei mari cantități de produse agricole. Numai în luna august, ei au desfăcut prin cooperativă 10.000 kg de grîu, aproape 20.000 de ouă, 400 kg. de păsări vii, precum și însemnate cantități de porumb, orz, fasole etc.

De pildă, Vasile Pistă, membru al întovărășirii din comună, a vîndut cooperativei 490 kg de grîu, țăranii muncitori Ion Calapod și Ioi Huiduș, au vîndut și ei fiecare aproape 500 kg de grîu, precum și alte produse.

Cu banii primiți, ei și-au cumpărat de la cooperativă mărfuri necesare gospodăriei lor.

Constantin Predescu

Își construiesc școală prin autoimpunere

De multă vreme, țăranii muncitori din satul Prisian, raionul Caransebeș, și-au pus în gînd să construiască o școală nouă, cea veche fiind mică și necorespunzătoare.

Din inițiativa deputaților, în vara aceasta s-a început construirea noului local al școlii. Fondurile necesare au fost asigurate prin autoimpunere. Acum, clădirea este aproape gata. Peste puțin timp, copiii țăranilor din Prisian vor învăța într-o școală nouă, cu săli mari și luminoase.

Hamat Vichenție

Director de cămin, sau ciclist?

Sînt luni de zile de cînd ușa căminului cultural din comuna Arsache, raionul Giurgiu, stă închisă, luni de zile de cînd nu se desfășoară aci nici un fel de activitate.

De această situație se face vinovat în primul rînd tov. Vasile Pasăre, directorul căminului, care în loc să se ocupe de activitatea culturală, se plimbă aproape toată ziua cu bicicleta prin comună. Țăranii muncitori doresc ca după o săptămînă de muncă să-și poată petrece duminicile în chip plăcut și folositor la căminul cultural, citind ori jucînd șah. Oare cînd se va hotărî tov. Pasăre să le îndeplinească această dorință? Și cînd se va gîndi să ia măsuri pentru aprovizionarea cu lemne a căminului, că iarna, după cum se vede, bate la ușă?

Traian Barbălată

Planul de colectări trebuie îndeplinit la toate produsele

De pe ogor la baza de recepție

La cîmp, pe șesul ce se întinde de la poalele Măgurei Codlei, oamenii dezgroapă de zor cartofi. Acolo l-am găsit pe deputatul Gh. Adam. Se afla în mijlocul țăranilor muncitori din circumscripția lui. Ca să nu întîrzie culesul porumbului și cartofilor și să rămînă astfel în urmă față de circumscripția lui Gheorghe Spinu sau a Anei Stoia, Adam organizase și în sectorul lui grupe de întrajutorare. „Unde-s doi, puterea crește unde-s mai mulți, mai mult sporește", și-au zis oamenii. Și s-au hotărît să se ajute unii pe alții. Și la predarea cotelor, producătorii din circumscripția lui Gh. Adam se întrajutorează. Pe șosea, chiar în fața mea, s-a format un convoi din vreo 12 căruțe.

— Noi facem colectarea cartofilor direct din lan, mi-a explicat împuternicita comunală Magdalena Popovici. E o metodă bună, asta. Oamenii au primit-o cu bucurie, fiindcă îi scutește de încă un drum și nici nu mai pierd vremea de două ori cu încărcatul și descărcatul cartofilor.

Mi-a vorbit apoi împuternicita și despre alte aspecte ale muncii de colectare a produselor de toamnă. A fost prețios, după cîte mi-a povestit ea, sprijinul pe care colectorii l-au primit din partea tov. Vlad Tudor, președintele sfatului popular, și a celorlalți deputați. Cei mai mulți dintre ei au predat printre primii cotele. Exemplul personal este totdeauna mai convingător. După ce și-a achitat cotele la toate produsele pe întreg anul, deputatul Gheorghe Adam a stat de vorbă cu fiecare gospodar din circumscripția lui. Le-a amintit oamenilor că predarea cotelor la timp și în întregime este o îndatorire patriotică a lor, că în felul acesta ei răspund cu cinste grijii pe care regimul nostru democrat-popular o are pentru ei. Le-a amintit și de realizările din comuna lor, în ultimii ani. Cîte nu s-au făcut? Creșă și cămin de zi, radioficare, canalizare și pavarea străzilor principale, credite acordate pentru construirea de locuințe noi. Codlea devine pe zi ce trece un adevărat orășel. Aceste toate înfăptuiri nu-s pentru ei, pentru ridicarea bunăstării lor? Și ei prin ce răspund? Prin munca lor însuflețită, prin achitarea la timp a obligațiilor către stat.

Oamenii au urmat îndemnul deputatului Adam. Circumscripția lui este astăzi printre fruntașe la predarea cotelor. Dar întrecerea încă nu s-a terminat.

Pe întreaga comună, planul de colectare la cartofi se realizase pînă la 9 octombrie în proporție de 60 sută la cartofi și sută la sută la porumb.

In timp ce stam de vorbă cu împuternicita și cu deputatul Gheorghe Adam, ultima căruță din convoi a fost încărcată. Porneau spre bază.

Vîntul prinsese a se zburli. Am plecat din Codlea încredințat că în curînd colectarea produselor de toamnă va fi terminată, iar zilele friguroase vor afla cartofii bine adăpostiți în beciurile și magaziile întreprinderilor de desfacere de la orașe.

GH. JANGOCIU

„Nu-i pădure fără uscături"

„Nu-i pădure fără uscături", spune o zicală bătrînească. Și ea conține mult adevăr.

Iată, de pildă, mai zilele trecute ședeam de vorbă cu tov. Constantin Miron, locțiitorul împuternicitului cu colectările pentru raionul Stalin. După ce mi-a spus despre munca vrednică a unor colectori fruntași, ca Maria Nistor din Ghimbav, Nicolae Bătrînu din Vulcan și alții, tov. Miron a adăugat:

— Printre atîția oameni harnici și conștiincioși, avem și noi o „uscătură". Se numește Octavian Tohăneanu și-i împuternicit cu colectările în comuna Țînțari. Dar e împuternicit doar cu numele. Nu face nimic în satul lui.

N-a avut dreptate tov. Miron. M-am convins de acest lucru cîteva ceasuri mai tîrziu, cînd am poposit anume în comuna Țînțari. Locțiitorul împuternicitului raional îmi spusese că Tohăneanu nu face nimic în satul lui. Or asta nu-i adevărat. Dînsul face... și încă niște lucruri...

Dar s-o luăm pe îndelete. Sosind în comună, l-am căutat mai întîi la sfatul popular.

— E plecat pe teren, mi s-a răspuns.

Și chiar că l-am găsit pe teren.. Dar pe un teren... viran, aproape de secția M.A.T. a cooperativei. Era beat mort. Are acest păcătos obicei. Și după băutură urmează programul de somn. Iar colectările în Țînțari? o să întrebați dumneavoastră. De ele cine se ocupă?

Oricine, în afară de împuternicitul comunal. De altfel, comuna este codașă pe raion la colectarea produselor agricole de toamnă. Nu se face colectarea cartofilor și porumbului din lan, nu se formează convoaie care să plece organizat la baza de recepție, nu se ține o evidență a producătorilor care și-au achitat cotele, nu se analizează periodic mersul colectărilor, stadiul de îndeplinire a planului.

Cu cotele de carne, lucrurile stau și mai prost. Aici, pe lîngă nepăsarea și lipsa de răspundere care-l caracterizează, Octavian Tohăneanu se face vinovat și de înșelătorie. In cîrdășie cu un geambaș, el a luat bani de la diverși cetățeni, cum sînt Mircea Vasile, Toma Gavrilă, cărora le-a promis că le va cumpăra o vită pe care s-o predea în contul lor pentru cota de carne datorată. Vita însă nici pînă astăzi n-a cumpărat-o, deși a trecut destul timp de cînd a luat banii.

Țăranii muncitori din Țînțari nu vor nici să rămînă înșelați, și nici satul lor să fie mai departe codaș la colectări. Ei vor ca Tohăneanu să fie tras la răspundere, iar în satul Țînțari să fie trimis un împuternicit care să-și facă datoria în mod conștiincios și să răspundă cu cinste acestei sarcini de încredere.

ION GOJA

Testamentul

— Povestire —

Anul trecut, aproape 40 de familii ale consătenilor mei au format o întovărășire agricolă.

In noianul de vești asemănătoare, vestea aceasta poate că nu trezește prea mare interes. Cîte gospodării colective și întovărășiri au apărut în satele noastre de cîțiva ani încoace. Mii. Și totuși...

Intovărășiții terminaseră aratul și se îndreptau spre sat. Peste cîmpul acum pustiu se lăsase liniștea, o liniște plină de mireasma pămîntului proaspăt arat, care parcă se odihnește și el după frămîntarea din timpul zilei. Nu mă grăbeam să plec spre sat. Stăteam la capătul tarlalei, rezemat de un stîlp de piatră care marca hotarul dintre pămîntul întovărășiților și o pădure de plopi, veșnic fremătători. Aceeași piatră despărțea altădată moșia lui Jan Mihail de cea a lui Ilie Predoi.

Alături de mine, un întovărășit, pe nume Tudor Goran, lovea bocancii încet de piatră, pentru a-i scutura de țărîna intrată în timp ce a arat. De sub pălăria ce îi alunecase pe ceafă i se vedea părul încărunțit, tuns scurt, deasupra unei fețe puțin zbîrcite, arsă de soare. E scump la vorbă tovarășul meu. Incerc mereu să-l fac să-mi povestească ce s-a mai petrecut prin sat în anul cît am fost plecat. Nu reușesc și mă las păgubaș. Altfel, om de nădejde, săritor la necaz, de neînlocuit nu numai la muncă, dar și la petrecere. După ce își legă șireturile bocancilor, Goran bătu 2-3 pași mărunți, ca și cum ar fi început să joace o sîrbă, mai privi o dată pe ogorul al cărui capăt se pierdea undeva în zăvoi și-mi făcu semn să ne întoarcem.

— O făcurăm și pe asta!

Puse mîinile în șolduri și rosti, rîzînd:

— Dacă ar mai trăi Jan Mihail! Apoi, aducîndu-și parcă atunci aminte de mine.

— Hai, ce faci, mergi?

— Eu rămîn, vin mai tîrziu.

M-am culcat în iarba mătăsoasă, privind stelele ce apăreau mereu mai numeroase pe bolta cerului. Imi mai sunau în urechi vorbele lui Goran, „dacă ar mai trăi Jan Mihail". Interesant... ce s-ar întîmpla.

★

Administratorul moșiei adusese vestea că moșierul e grav bolnav. Veniseră să-l îngrijească o grămadă de doctori, dintre cei mai vestiți, ba, după cît se spunea, unul din ei era chiar doctorul regelui, dar degeaba... nu mai erau speranțe. Era bătrîn moșierul.

Vestea aceasta pusese satul într-o fierbere nemaipomenită. Nouă zecimi de oameni, dijmași la Jan Mihail, veniseră la conac să afle amănunte.

Seara, la fîntîna de la răscruce, așezați pe capetele podului sau de-a dreptul pe buza șanțului, oamenii au rămas pînă noaptea tîrziu. Din cînd în cînd, flacăra unui chibrit le lumina fețele obosite. Ingrijorarea celor mari ni se transmisese pe neștiute și nouă, copiilor. Lăsasem de-o parte tulpinile de cînepă sălbatică pe care le călăream după întoarcerea de la școală, și stăteam liniștiți; comic de serioși, în jurul părinților.

Pe moșier nu-l văzusem decît de vreo 2 sau 3 ori. Și atunci noaptea, printre ulucile gardului de la conac, zgîindu-ne la petrecerea ce se desfășura la lumina orbitoare a petromaxelor. Părinții aveau cu prilejul acestor petreceri cîte o grijă în plus. Chefliilor aduși de la Craiova în trăsuri și automobile luxoase li se făceau poftă de vînătoare nocturnă și găseau drept victime cîinii satului ieșiți landră pe șosea. Altfel, moșia era în grija administratorului, domnul Coandă — slugă credincioasă a moșierului — de a cărui frică știa tot satul.

Jefuiți fără milă de rodul muncii lor, purtați pe la judecătorii pentru o sarcină de vreascuri luate din pădure, dijmașii își îndulceau amarul cu o singură speranță: Jan Mihail nu avea urmași. Deci, după moartea moșierului, pămîntul va fi al lor. La început, această speranță s-a înfiripat sfios, apoi oamenii se obișnuiseră să creadă în ea pînă cînd nimeni din sat nu se mai îndoia că așa va fi. Dijmașii cu familiile lor munceau fără răgaz moșia, uitînd adesea de peticele lor de pămînt. Nu se mai auzeau răcnetele și amenințările paznicilor, care chemau oamenii la prășit, plivit sau arat. Aceștia veneau la cîmp cu mult înainte de revărsatul zorilor și plecau seara tîrziu, cînd întunericul îi împiedica să mai facă ceva. Nu eram cruțați nici noi, copiii. Degeaba amenințau învățătorii că ne vor amenda părinții. Noi trebuia să păzim vitele ca să nu intre cumva în holde sau în pădurea moșierului. Datoriile din catastifele administratorului creșteau pentru te miri ce. Dijmașii însă de abia încercau să dovedească nedreptatea. Toți se fereau de gîlceavă, deși știau că sînt înșelați, toți căutau să-i intre boierului în voie, să nu-l supere cumva.

E lesne de înțeles ce a însemnat pentru dijmași vestea adusă de administrator. Se apropia vremea îndeplinirii speranței lor, pentru care induraseră atîtea nedreptăți.

— Dar dacă nu ne-o lăsa nouă pămîntul? — îndrăznea cîte unul. Sfiala cu care întreba, moliciunea glasului te făceau să înțelegi că nici el singur nu credea că s-ar putea întîmpla așa ceva.

Cei de față îl priveau cu dușmănie și tăbărau pe el.

— N-are cui să-l lase și cu el în mormînt n-o să-l ia, ce tot cobești.

Moșierul a murit peste cîteva zile.

Vestea a căzut ca un trăznet. M-am repezit într-un suflet la tatăl meu, aflat atunci la cosit. Și-a închipuit de ce am venit. S-a așezat pe un polog proaspăt cosit și și-a aprins o țigară. A tras adînc un fum, apoi încă unul. Mîna îi tremura ușor.

A doua zi, aproape toți bărbații din sat au plecat la Craiova. M-am rugat de tata să mă ia cu el.

...La porțile palatului, de ale cărui ferestre atîrnau drapele grele de mătase neagră, șiruri, șiruri de trăsuri și automobile. Boierii înveșmîntați în negru intrau și ieșeau necontenit, călcînd grav, cu importanță.

Ne-am așezat la umbra unui castan bătrîn.

Trecuse de mult timpul prînzului, dar nimeni nu se gîndea la mîncare. Dijmașii stăteau tăcuți, privind cu indiferență la forfota curții. Rar, cîte unul își aducea aminte cu o voce tare, de vreo treabă lăsată acasă neterminată sau încerca să povestească ce a văzut alaltăieri în tîrg. După scurt timp, cuvîntul i se frîngea. Nimeni nu-l asculta. Intr-un tîrziu, un servitor de-al casei, cunoscut nouă, se apropie de drum. Dădu fiecărui dijmaș cîte o basma de stambă drept pomană. Apoi povesti vesel cum Mitiță Cofetarul, un negustor care înnebunise după ce fusese ruinat de Jan Mihail, s-a strecurat în camera mortuară și, înjurînd cumplit, a aruncat în obrazul mortului o monedă de 50 de bani. Noi copiii am început să chicotim. Am tăcut însă numaidecît, sub privirile de gheață ale părinților.

In dreptul ușii mari de fier forjat, apăru administratorul.

— Deschidem testamentul. Dacă vreți, trimiteți 2—3 de-ai voștri. Să se șteargă bine pe picioare.

Timpul pînă la întoarcerea celor plecați ni se păru o veșnicie. Oamenii stăteau cu privirile ațintite spre ușa prin care dispăruseră cei trei și tăceau. Peste aproape un ceas îi văzurăm. In mulțimea de boieri, ei pășeau frînți, copleșiți. Pe fețele lor palide se putea citi desnădejdea. Cei rămași afară înțeleseră, că se întîmplase acel lucru îngrozitor, pe care mintea lor refuzase pînă atunci să-l creadă.

Nimeni n-a întrebat nimic. Le era parcă frică să afle vestea.

— Moșia a fost lăsată administrației domeniilor coroanei! Liniștea străpunsă de această veste se așternu și mai grea. Din obrazul dijmașilor dispăruse sîngele. Uitate în colțul buzelor, țigările fumegau încet...

— Să mergem acasă, ce mai așteptăm? — sparse tăcerea vocea de tunet a lui Tudor Goran. Cîine a trăit, cîine a murit. Era în vocea dijmașului o ură cumplită, ura omului înșelat în speranțele lui, a truditorului furat, nedreptățit.

Abia intrasem în sat, că vestea se și răspîndise. Nimeni dintre cei rămași acasă n-a întrebat ceva. Unul cîte unul, dijmașii au intrat în casele lor, uitînd să dea „bună seara". Tata a scos încet din buzunarul hainei de dimie basmaua de stambă primită drept pomană și i-a întins-o mamei, fără măcar s-o privească. Ea a luat-o, a mototolit-o și a aruncat-o într-un coș agățat de grinda casei. Apoi a luat sita din căpistere și a plecat în vecini, să împrumute mălai pentru o mămăligă.

Cîteva săptămîni după întîmplarea asta, nici un dijmaș n-a mai pus piciorul pe moșie, nimeni n-a dat măcar o dată cu sapa în pămîntul care le-a stors atîta amar de vreme vlaga aproape fără nici un folos.

Aceasta este întîmplarea pe care mi-a reamintit-o acel „dacă ar mai trăi Jan Mihail". Mi-am adus aminte și de rîsul lui Goran, al omului pentru care nedreptatea a rămas undeva în trecutul nu prea îndepărtat.

Cred că e de prisos să mai adaug că aproape toți întovărășiții din satul meu sînt foștii dijmași de pe moșia răposatului Jan Mihail.

TEOHARI OPREA

Obligații... pe sprînceană

In comuna Petelca din raionul Alba-Iulia, obligațiile de predare a cotelor n-au fost stabilite în mod legal.

După cum se știe, în cazul cînd două și chiar trei familii de țărani muncitori locuiesc sub același acoperămînt și-și lucrează pămîntul laolaltă, folosind aceleași unelte și atelaje de muncă, ele trebuie să primească o singură obligație pentru predarea cotelor, obligație în care cantitățile de produse ce se cuvin statului sînt calculate global, pe întreaga gospodărie.

Prin „bună-voința" lui Nicolae Hîrceagă (fostul președinte al sfatului popular comunal), bunăvoință care era ușor de cîștigat cu plocoane, unii cetățeni din Petelca, cum sînt Iacob Ciortea, Petru Popa, Iacob Domșa și alții, au primit obligații defalcate pe fiecare cap de familie, obligații potrivit cărora cantitățile de produse date drept cotă sînt mult mai mici.

Țăranii muncitori din comuna Petelca cer ca noul președinte al comitetului executiv al sfatului popular comunal (tov. Teodor Opriță) să ia măsuri pentru impunerea în mod just la colectare a tuturor țăranilor muncitori din comună.

Cererea de înscriere

Prin pereții groși ai camerei, zarva petrecerii ajungea înăbușită, ca printr-un strat de vată. In fața mea, răsfoind un carnet de notițe, tovarășul Ion Frățilă, instructor al comitetului raional de partid Filiași. După un timp, indepărtind carnetul ca pe un lucru fără de folos, începu să-mi povestească:

— Am venit aici în sat cam pe la începutul toamnei. Cunoşteam bine oamenii. La fel de bine și ei pe mine. Și totuși, mă frămîntau gîndurile. Reuși-voi oare? Vor urma îndemnul partidului? Mă bizuiam, ce-i drept, pe cițiva: Ion Mazilu, mijlocaș cu 4 hectare de pămînt, Ion Dincă, cu 3 hectare, și Maria Aglice, cu un pogon. Toți comuniști, oameni de nădejde. Dar restul? Că doar se știe, cu o floare nu se face niciodată primăvară.

Și-am început munca. Am organizat întîi două grupe de agitatori, cu care am prelucrat temeinic statutul. La rîndul lor, aceștia s-au împărțit pe circumscripții electorale și pe grupe de case. In fața sfatului popular s-a așezat un panou, cuprinzînd principalele puncte din statutul model al cooperativelor agricole de producție cu rentă. Duminicile, la cămin s-au organizat adunări cu locuitorii, s-au dat consultații; pe scurt, munca de lămurire și de agitație politică n-a lîncezit o clipă. De mult ajutor în muncă mi-au fost tovarășii din comitetul de inițiativă, care mi-au fost tot timpul alături. M-am convins încă o dată că munca de la om la om, de la suflet la suflet, dă cele mai bune rezultate. O dată, de două ori, de zece ori, mă duceam la casa omului, îi vorbeam, îi explicam pînă ce vedeam că în priviri i se aprindea luminița aceea tainică a înțelegerii. Simțeam atunci că i-am cîștigat încrederea, că va veni alături de ceilalți. După vreo lună, 16 familii — majoritatea mijlocași — cu 48 de hectare de pămînt, 7 atelaje, 5 pluguri și o prășitoare, semnaseră cererile de intrare în cooperativa agricolă de producție cu rentă.

Instructorul se apropie de fereastră. Privi o bucată de vreme și, deodată, cu un gest iute, mă chemă lîngă el.

— Ia uite, la masă, colo, al doilea după Ion Mazilu, președintele cooperativei. Un om între două vîrste, în haine negre. Il vezi? Vasăzică tot a venit pînă la urmă la inaugurare. Il trage ața în cooperativă, dar nu vrea nici în ruptul capului să recunoască. Mult mi-a dat de furcă omul ăsta. Il cheamă Constantin Șerban Popescu. E mijlocaș. Are 6 hectare de pămînt, 2 boi zdraveni și o căruță. Vrednic și priceput gospodar, fruntea satului, ce mai. Dar cît i-am vorbit, cît l-am lămurit, degeaba. Cînd credeam că-i gata să semneze, deodată o întorcea:

— Apăi, tovarășe Frățilă, nu mă zori. Lasă-mi „liberul consimțămînt", așa cum singur spui că scrie în statut. Să mă mai gîndesc, să mai chibzuiesc. Că eu, drept să spun, cu ce scot de pe aste 6 hectare mai că mă ajung.

In întovărășire n-a intrat, pentru că nu lucrau oamenii laolaltă, ci fiecare de capul lui.

— Apăi la asemenea halima nu mă bag.

— Mă rog, să zicem că acolo ai avut motiv să nu intri, dacă așa stăteau lucrurile, dar acum, înscrie-te în cooperativa cu rentă, că aici se lucrează numai laolaltă, pe brigăzi și echipe, în bună rînduială, așa cum îți place dumitale.

— Păi cum să nu. Să vie fiștecine să-mi comande? Nu tovarășelule asta n-o vreau.

Si uite-așa, cu respectarea „liberului consimțămînt" și cu alte chichițe, a rămas pe dinafară. Dar, cum îți spuneam, inima tot aici îl cheamă. Il vezi cum ciocnește cu președintele? Nu mă las. Pun rămășag că peste o săptămînă-două intră și el în cooperativă...

★

Intr-o dimineață, după vreo trei zile, mijlocașul C. Șerban Popescu zări pe cițiva din membrii cooperativei săpînd de zor niște șanțuri, sub îndrumarea lui Mazilu.

— Aici facem grădină de zarzavaturi. Pe 4 hectare. Și astea-s șanțurile de irigație, îl lămuri președintele.

In drum spre casă, Popescu tot bodogănea de unul singur:

— Ia te uită ce le trece prin cap! Zarzavaturi... hm... nu-i rău. Da cine i-o fi învățat oare? Și or să scoată producție, nu glumă, că-i tocmai potrivit locul.

In ogradă, pe o bancă, îl aștepta instructorul Ion Frățilă.

— Văd că nu mă uiți de loc, se rățoi în glumă Popescu. Intrară în casă și, din una în alta, ajunseră să vorbească iar despre cooperativa de producție agricolă.

— Ințelege, măi omule, începu instructorul. Pămîntul rămîne al dumitale. Il aduci în cooperativă pentru folosință comună.

— Buun! Da' cu boulenii, cu plugul, cum e? Eu vin cu vite bune de muncă, altul cu miinile goale. Tot una-i?

Instructorul nu se descumpăni.

— Statutul dă un răspuns clar și la problema asta. In el, se arată că inventarul viu și mort adus în cooperativă de către fiecare țăran muncitor înscris este evaluat de o comisie formată din membrii cooperatori. Dumneata vii cu astea 6 hectare...

— Stai, stai, nu te grăbi, că n-am intrat încă...

— Mă rog, mă rog, să zicem. Așa... să zicem că contribuția dată de dumneata la crearea fondului obștesc este de 400 lei de fiecare hectar, deci 2.400 lei. Căruța și boulenii ar fi prețuiți la 5.000 lei. Diferența de 2.600 lei ce ți se mai cuvine o primești în timp de cel mult 6 ani. Cel ce vine numai cu pămîntul este obligat să achite în bani, într-un termen de 3 pînă la 5 ani, contribuția stabilită pentru fiecare hectar. După cum vezi, se ține seama de starea fiecărui cooperator și i se dă o plată pentru ceea ce aduce în cooperativă.

— Bună treabă și asta — făcu omul — da' uite ce e: nu-ți fie cu supărare că te tot cicălesc atît cu întrebările, însă eu nu pricep nici în ruptul capului cum vine cu renta asta, de care tot aud atît.

Instructorul scoase carnetul din buzunar și făcu semn gospodarului să-și tragă scaunul mai aproape de masă.

— Să presupunem totuși că ai intrat cu cele 6 hectare ale dumitale în cooperativă. O dată cu dumneata intră și Dincă, dar numai cu 4 hectare de pămînt, tot atît de roditor ca și al dumitale. Amîndoi plugari harnici și pricepuți, faceți împreună cu familiile dumneavoastră cîte 300 de zile-muncă pînă la sfîrșitul anului.

Cooperativa, după ce achită obligațiile față de stat, își asigură semințele necesare, completează fondul pentru construcții, cumpărări de animale, mă rog, după ce își pune la punct toate socotelile gospodărești, stabilește că pentru fiecare zi-muncă, cooperatorului i se cuvin 10 kg de cereale. Deci, după zilele-muncă făcute, atît dumneata, cît și Dincă, luați cîte 3.000 kg de boabe. La acestea se mai adaugă și renta. Cooperativa fixează, să zicem, ca pentru fiecare hectar adus de cooperator, acesta să primească cîte 150 kg de boabe. Asta-i renta. Ea se dă pentru suprafața, calitatea și modul de folosință a pămîntului adus în cooperativă. Să socotim mai departe, ca să-ți fie și mai clar. Dincă va lua drept rentă pentru cele 4 pogoane aduse 600 kg de boabe, iar dumneata, 900 kg, adică cu 300 kg mai mult. La fel se face și împărțirea veniturilor în bani, unde dumneata ai să primești în plus față de el o anumită sumă de bani numai pentru faptul că ai în cooperativă cu două hectare de pămînt mai mult ca el. Acum ți-e limpede?

— Așa zici că scrie în statut?

— Așa cum auzi.

După ce a plecat instructorul, vîrtelnița gîndurilor începu din nou. O zi și încă una și-apoi alta. Sfat cu nevasta pînă-n miez de noapte. Scrisoare recomandată către băiatul aflat cu serviciul la Craiova. Amîndoi la fel i-au răspuns: da, să intre, că rău nu poate fi.

Și după zece zile, Constantin Șerban Popescu a trecut pragul sediului cooperativei. In buzunar, avea cererea de înscriere, care începea cam așa:

„Cu liberul meu consimțămînt, eu..."

Cooperativa agricolă de producție cu rentă din satul Valea lui Pătru număra acum un nou membru.

S. LEONARD

DIN EXPERIENȚA MECANIZATORILOR FRUNTAȘI

Cum am executat 1.000 de hantri

Cei șapte mecanizatori din brigada noastră și-au luat în primăvara acestui an angajamentul să execute cu fiecare tractor pînă la sfîrșitul anului agricol cel puțin cîte 500 de hantri. De pe acum, cei mai mulți dintre noi ne-am depășit acest angajament. Eu unul, numai în campania de primăvară am executat 600 de hantri. In campania de vară, am executat 200 de hantri, iar în cea de toamnă, pînă la 1 octombrie, alți 267 de hantri.

Bazîndu-mă pe propria mea experiență, pot spune că, pentru a executa un volum mare de lucrări de bună calitate, este nevoie ca, atît tractorul, cît și plugul sau semănătoarea, să fie îngrijite cu cea mai mare atenție.

Pentru a cruța motorul tractorului, în brigada noastră se dă o mare atenție alimentării cu carburanți. Indeosebi în toamna acestui an, cînd, solul fiind uscat, lucrăm uneori în adevărați nori de praf, noi ne străduim să alimentăm motorul în cele mai bune condiții. De aceea, noi nu scoatem motorina din cisterna mobilă decît cu furtunul, pentru ca astfel carburanții să nu vină în contact cu praful din aer.

La alimentarea cu ulei, eu și tovarășii mei ne servim de o căldare cu cioc și capac, iar scoaterea uleiului din butoi în căldare o facem numai cu pompa de mînă. In condițiile grele din toamna aceasta, noi schimbăm uleiul de la filtrul de aer aproape în fiecare zi, deoarece paharul precurățitor al acestuia se încarcă cu praf, care, împreună cu uleiul, se transformă într-un nămol gros ce trebuie înlăturat cît mai des.

Trebuie să menționez că în brigada noastră toți tractoriștii folosesc la alimentarea cu carburanți trusa specială compusă din: o măsură de 5 litri și alta de un litru, pîlnii mici pentru benzină și apă, pîlnie mare fără cot pentru motorină și pîlnie cu cot pentru ulei, tavă pentru scurs uleiul, cutie specială pentru unsoare, pompă manuală pentru ulei, găleți și alte cîteva mici ustensile. Toate aceste utilaje noi le păstrăm într-o ladă specială de lemn, unde nu pătrund de apa și praful.

De cînd timpul s-a răcit și uleiul s-a mai îngroșat, noi îl încălzim, atunci cînd alimentăm tractorul, introducînd găleata cu ulei într-un vas cu apă caldă.

Mașinile agricole cu care lucrăm sînt și ele bine întreținute.

Acum, în campania de toamnă, o bună parte din timp eu am lucrat la arături. In fiecare seară, după terminarea lucrului, noi curățim de pămînt cu toată atenția principalele organe ale plugului: trupițele, automatul de ridicare și coborîre, roțile. Strîngem totodată bine piesele active ale trupiței, manetele de cuplare, piulițele roților și bridele de legătură, deoarece în timpul lucrului ele se mai slăbesc — mai deosebi acum, cînd pămîntul este atît de uscat. Schimbăm apoi brăzdarele tocite și gresăm locurile de îmbinare. Deoarece solul este foarte greu și excesiv de uscat, am schimbat fiarele de plug de cîte 2 și chiar de 3 ori pe zi.

Deosebit de aceasta, trebuie să mai arăt că în timpul arăturii, după 4—5 ore de lucru, eu controlez din nou toate legăturile și ung bucșele discurilor și ale roților.

In ceea ce privește cele două semănători cuplate cu care lucrez de vreo săptămînă, verific zilnic modul cum funcționează tija de coborîre și de ridicare a brăzdarelor și maneta de declanșare.

Intotdeauna, înainte de pornirea la lucru, atrag atenția minuitorilor de agregat ca, la rîndul lor, să fie cu ochii în patru și să controleze permanent ca nu cumva brăzdarele să se înfunde cu bulgări de pămînt ori mărăcini.

O altă condiție foarte importantă pentru obținerea de randamente mari este buna organizare a muncii în cîmp, astfel încît toate mașinile să fie folosite cu întreaga lor capacitate de lucru. Șeful brigăzii noastre, tov. Iovan Alexandru, delimitează în fiecare seară, împreună cu pontatorul-alimentator, parcelele repartizate fiecărui tractorist, astfel ca a doua zi să știm exact ce avem de făcut.

Incepînd lucrul, el controlează cum manevrăm vitezele în funcție de sarcina respectivă.

In anii trecuți, la arăturile de însămînțări, noi adăugam la plugul „Ilie Pintilie" un al patrulea brăzdar, ceea ce ducea la creșterea productivității muncii cu 25 la sută. In toamna aceasta, folosirea celei de a patra trupițe nu este posibilă, din cauza uscăciunii solului. Noi căutăm însă să folosim din plin fiecare minut. De obicei, eu lucrez cu viteza a doua, fiind atent la denivelările tarlalei, făcînd întoarceri corecte la capete, fără să pierd timpul și ținînd socoteala turelor executate în fiecare oră.

O mare atenție am acordat în toamna aceasta secetoasă bunei pregătiri a solului. Pentru a mărunți bulgării de pămînt, după arătură noi folosim și polidiscurile urmate de grape stelate, încît tarlaua rămîne netedă, bună pentru lucrările de semănat. La însămînțare, lucrare pe care eu o execut în prezent cu ajutorul colectiviștilor, noi folosim cupluri de cîte două semănători. Mașinile de semănat le aprovizionăm din mers, economisind astfel din timp.

Muncind așa cum am arătat mai sus, mecanizatorii din brigada a 10-a au reușit să execute la timp un volum mare de lucrări de bună calitate. De altfel, dînd o mare atenție calității lucrărilor, noi am ajutat gospodăriei colective din Lanurile să obțină chiar în condițiile grele din acest an, 1.800 kg de grîu, 1.300 kg de orz și peste 2.000 kg de porumb la hectar. Acum, întreaga brigadă luptă pentru îndeplinirea angajamentului pe care ni l-am luat în cinstea zilei de 7 Noiembrie: acela de a termina pînă la 25 octombrie însămînțările și arăturile adînci la gospodăria colectivă din Lanurile, pe cele 946 de hectare contractate pentru toamna aceasta.

IORDACHE CHIOVEANU
tractorist din brigada a 10-a de la S.M.T. Topraisar regiunea Constanța

Ciorchini de 3 kg...

Cine se încumetă să străbată drumurile colbuite ale Bărăganului pînă la Călărași, să treacă Dunărea la Ostrov — un mic sătuleț pe granița cu Bulgaria, care și-a luat numele de la acea insulă, așezată în calea Dunării — nici o clipă nu are vreo părere de rău pentru osteneala călătoriei.

In Ostrov, oamenii redau agriculturii an de an, printr-o luptă acerbă, sute de hectare. Aici faci cunoștință cu inginerul Ștefan Matica, un tînăr negricios și foarte modest, care te conduce cu dragă inimă prin secția de la Lipnița a gospodăriei de stat și-ți arată, ca și cînd ar fi un lucru de nimic, toate soiurile de pomi fructiferi crescuți de dînsul în solul neprimitor dobrogean; aici poți vedea primele încercări de cultivare a smochinului în aer liber, a măslinului sălbatic și a celui cultivat în Uniunea Sovietică; tufișuri de ceai pitice, piersici uriași.

In Ostrov, o dată cu exploatarea rațională a solului redat agriculturii, o mînă de tineri specialiști experimentează pentru a introduce în cultură pe aceste pămînturi, pînă mai ieri sterpe, plante nemaivăzute în țara noastră.

Dacă acum Ostrovul este relativ puțin cunoscut, faima lui nu va întîrzia să ajungă în toată țara și faima aceasta i-o va aduce în primul rînd o linie nouă a varietății de struguri de masă Afuz-Ali, care poate de pe acum să fie socotită printre cele mai bune din lume. Un singur ciorchine din această varietate cîntărește peste 2 kg., iar în toamna aceasta, în urma unei bune îngrijiri, varietatea Afuz-Ali a produs ciorchini în greutate de peste 3 kg. Acești ciorchini uriași vor putea fi văzuți în curînd la magazinul-expoziție al Ministerului Gospodăriilor de Stat, unde vor fi descrise amănunțit și metodele prin care specialiștii în viticultură de la G.A.S. Ostrov au ajuns la asemenea rezultate.

File de carnet

Șirul surprizelor pe care le întîlnești în Ostrov nu se sfîrșește însă aici. Datorită climei, precum și diferitelor încrucișări experimentate de specialiștii în cultura viței de vie, în Ostrov, varietatea de struguri cunoscută sub numele de „Regina viilor" a ajuns să dea rod în acest an de două ori, a doua — recolta a doua — atingînd la coacere același procent de zahăr ca și recolta primă.

Astăzi, în Ostrov, vița de vie ocupă o suprafață de peste 200 de hectare, însă curînd, chiar în toamna aceasta și primăvara anului viitor, vor începe mari plantări de viță pe dealurile Ostrovului, Gîrliței, Galiței, Lipniței, Japșei.

Muncitorii și inginerii de la gospodăria agricolă de stat Ostrov cu în suflet o nestăvilită dorință să biruiască pustiul, seceta și sărăcia solului. Acum, pe loturile experimentale, ei încearcă fel de fel de variante în cultivarea viței de vie. Se încearcă plantarea în locuri arate cu plugul cu cormană și fără cormană, se urmărește comportarea viței de Afuz-Ali în timpul iernii, îngropată, neîngropată, ușurată sau neușurată.

Oamenii socotesc în termeni științifici, în procente, studiază variațiile de temperatură și caracteristicile solului. Calculează în miimi de grame astăzi, pentru ca mai tîrziu, peste cîțiva ani, să socotească recolta în mii și zeci de mii de tone. Hărnicia și priceperea dovedite arată cum îndreptățesc încrederea cu care privesc viitorul, acel viitor strălucit pe care îl prevăd Ostrovului oamenii de știință.

V. CONSTANTIN

Cu porțile închise

Au trecut aproape cinci ani de cînd mai multe familii de țărani muncitori din satul Căpud, raionul Alba, și-au unit cele 120 ha de teren arabil, întemeind o gospodărie colectivă căreia i-au dat numele de „1 Mai".

Inceputul, ca orice început, a fost greu pentru colectiviștii din Căpud. Mai întîi, au avut de luptat cu lipsa de experiență în organizarea muncii și apoi cu fel de fel de elemente dușmănoase care căutau să sape, fie pe dinafară, fie pe dinăuntru, la temelia gospodăriei. Forța colectivului a înlăturat însă rînd pe rînd, fiece obstacol. Și astfel, cu fiecare an care a trecut, gospodăria colectivă din Căpud s-a întărit și s-a dezvoltat necontenit. Acum, ea are ferme de creștere a oilor, a porcilor, o prisacă cu peste 50 de stupi, de pe urma cărora realizează mari venituri. O dată cu înflorirea gospodăriei obștești a crescut și bunăstarea colectiviștilor. Anul trecut, de pildă, pentru fiecare zi-muncă, membrii acestei gospodării colective au primit cîte 6 kg de grîu, 5 kg de porumb, 3 kg de cartofi, 5 kg de furaje. Însemnate cantități de orz și ovăz, fasole, floarea-soarelui, lînă, brînză, miere etc. precum și bani. Mari cantități de produse și însemnate sume de bani au dus acasă și în acest an colectiviștii din Căpud. In ograda fiecărui colectivist găsești cîte o vacă cu lapte, 2—3 porci, sumedenie de păsări etc.

Țăranii muncitori cu gospodării individuale din sat privesc cu tot mai mult interes spre gospodăria colectivă. Cei mai mulți dintre ei s-au convins pe deplin de foloasele muncii în comun. Cu toate acestea, de la înființarea ei și pînă acum, gospodăria colectivă n-a mai primit în sînul ei nici un țăran muncitor din afară. De ce oare?

Pentru că membrii gospodăriei colective, în loc să întărească legătura cu țăranii muncitori individuali și să-i atragă spre colectivă, se izolează de ei, le întorc spatele, desconsiderîndu-i. Nici un țăran muncitor individual din sat n-ar putea spune că a fost chemat să vină alături de colectiviști. Iar atunci cînd unii au încercat să aducă vorba de intrarea în colectivă, consiliul de conducere, în frunte cu președintele Cornel Chiorean, a găsit tot felul de motive pentru a-i face să le piară pofta de a deveni colectiviști.

„Să fi venit cu noi de la început — spun colectiviștii — atunci cînd abia mai puteam face față greutăților și piedicilor de tot felul, nu acum la de-a gata. Și-apoi, dacă ar intra tot satul în colectivă, ne-am alege cu mai puține bucate, așa că n-avem nici un interes să mai poftim și pe alții la ospăț".

Tendința aceasta manifestată de colectiviștii din Căpud de a ridica între gospodăria colectivă și țăranii muncitori individuali adevărate ziduri, de a închide porțile în fața celor ce vor să pășească pe drumul muncii în comun, trebuie să dea serios de gîndit organelor de stat și agricole din raionul Alba. Este de datoria acestor organe să explice pe îndelete colectiviștilor din Căpud că, atrăgînd alături de ei pe țăranii muncitori cu gospodării individuale din sat, nivelul lor de trai nu numai că nu va scădea, dar va crește și mai mult, că gospodăria și toți colectiviștii vor avea numai de cîștigat.

Ucu Domșa
corespondent

Să asigurăm din timp condiții bune pentru iernatul animalelor

Pregătirea unor bune condiții pentru iernatul animalelor este una din prevederile-cheie pentru orice crescător de animale. Numai acei crescători care iau din timp măsuri pentru o bună furajare, adăpostire și îngrijire a animalelor în timpul iernii se pot aștepta la rezultate pozitive în creșterea și dezvoltarea șeptelului.

Acum, cînd iarna bate la ușă, conducătorii trusturilor și ai gospodăriilor agricole de stat, zootehniștii și medicii veterinari trebuie să urmărească zi de zi traducerea în fapte a măsurilor preconizate cu privire la asigurarea adăposturilor și furajelor pentru animale. Repararea și amenajarea adăposturilor existente, ca și darea în folosință a grajdurilor în construcție, trebuie terminate în cel mai scurt timp. O dată terminate reparațiile, adăposturile se vor curăți radical și se vor dezinfecta, conform instrucțiunilor sanitar-veterinare în vigoare. *Gospodăriile agricole de stat sînt datoare să se ajute unele pe altele, atît în ceea ce privește adăpostirea, cît și hrănirea animalelor. Acolo unde va fi necesar, să se efectueze mișcări de animale în cadrul aceleiași gospodării de la o secție la alta, sau între gospodăriile aceluiași trust, pentru ca posibilitățile de adăpostire și furajare ale fiecărei unități să fie valorificate la maximum. Mișcarea acestor animale se va face numai cu avizul medicului veterinar oficial și cu respectarea regulilor sanitar-veterinare în vigoare.*

Pentru rezolvarea cu succes a problemei furajelor, este necesar să se ia de pe acum o serie de măsuri. In primul rînd, cît mai permite timpul, să se continue pășunatul pe pășuni a căror vegetație s-a regenerat, precum și pe otava fînețelor naturale și a fînețelor artificiale vechi. Pășunatul se va face numai pe tarlale, pentru a se evita supraîncărcarea terenului, durata pășunatului pe o tarla urmînd a fi determinată de la caz la caz, după cantitatea de masă verde existentă. Iarba nu va fi pășunată mai jos de 5—8 cm, spre a nu expune înghețului coletul plantelor. Se vor pășuna de asemenea toate porumbiștile și miriștile rămase nearate.

Deosebit de aceasta, se vor da animalelor frunze de sfeclă, frunze de varză, precum și alte resturi din grădinile de zarzavat. Acolo unde otava de lucernă și trifoi a crescut în bune condiții și se poate cosi și usca bine, să fie transformată în făină și dată așa în hrana păsărilor și a porcilor.

Insemnate economii de furaje se pot face prin utilizarea în hrana porcilor a ghindei, jirului și castanelor, care ar putea fi adunate cu concursul școlarilor. In hrana porcilor, se va mai da borhot de la fabricarea țuicii, resturi de la bucătăriile cantinelor și restaurantelor, ca și de la fabricile de marmeladă și conserve. In acest scop, se va lua legătura cu organele de conducere ale unităților respective și se vor încheia contracte. *Resturile colectate de la restaurante, cantine și fabrici de conserve de carne se vor da în hrana porcilor, numai după ce se vor fierbe.*

După cum se știe, producția de furaje zemoase din anul acesta este slabă. De aceea, pentru completarea bazei furajere cu zemoase, trebuie să se asigure aprovizionarea cu tăiței umezi și melasă de la fabricile de sfeclă, ori cu borhoturi de la fabricile de spirt și bere.

Furajele se vor depozita cît mai aproape de locul de consum, astfel ca, în cazul că drumurile ar deveni impracticabile o perioadă, animalele să nu ducă lipsă de furaje.

Paralel cu pregătirea adăposturilor și completarea bazei furajere, se vor lua măsuri pentru asigurarea aprovizionării cu apă a întregului efectiv de animale, ținîndu-se seama de faptul că, în perioada de stabulație, animalele trebuie adăpate de trei ori pe zi. Instalațiile și conductele de apă să fie revizuite și reparate de pe acum, luîndu-se totodată măsuri pentru protecția lor contra înghețului. In jurul fîntînilor și adăposturilor, să se niveleze terenul, spre a nu se putea strînge apa care, înghețînd, ar expune animalele la accidente. In timpul iernii jgheaburile să fie golite după terminarea adăpării, prin scurgerea apei în puțuri absorbante sau prin rigole de scurgere.

Toate aceste măsuri vor trebui completate cu o bună îngrijire a animalelor în perioada de stabulație. De aceea, de mare importanță este organizarea de pe acum, în cadrul marilor unități crescătoare de animale, a unor cursuri serale și instructaje la locul de producție, pentru ridicarea calificării profesionale a îngrijitorilor.

Dr. DIMITRIE LUCESCU
din Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat

Ce măsuri trebuie luate în toamna aceasta în vederea obținerii unor producții sporite de legume în anul viitor

Legumele și cartofii ocupă un loc de seamă în hrana oamenilor. Importanța lor constă nu numai în valoarea nutritivă mare pe care o au, ci și în calitățile lor gustative, în conținutul lor de vitamine, săruri minerale și alte substanțe. De aceea, legumele și cartofii nu trebuie să lipsească în nici un sezon din alimentația oamenilor muncii de la orașe și sate. In scopul sporirii producției de legume de bună calitate și pentru îmbunătățirea sistemului de aprovizionare ritmică a populației în anul viitor, trebuie luate în aceste zile o serie de măsuri.

Trebuie în primul rînd să se reconstituiască și organizeze producerea legumelor în zonele legumicole, ținîndu-se seama de necesarul real de consum al populației și de lucrările întocmite împreună cu Academia R.P.R., cu privire la zonarea producției principalelor culturi de legume.

In cuprinsul zonelor și bazinelor legumicole este necesar să fie destinate pentru cultura legumelor terenurile de luncă pretabile irigației și mai ales mecanizării lucrărilor (aceasta în special în gospodăriile agricole socialiste). Avîndu-se în vedere marea importanță a irigării pentru sporirea producției de legume și cartofi, este de asemenea necesar să fie repartizate și folosite pentru cultura legumelor irigate toate suprafețele amenajate în acest scop în anii trecuți, dar care în anul 1956 au fost cultivate (din motive puțin întemeiate) cu alte culturi. Pentru a se dobîndi cît mai mari sporuri de recoltă și pentru a preîntîmpina pagubele pe care le poate pricinui seceta din cursul verii, acolo unde se cultivă încă mari suprafețe cu legume neirigate trebuie să se facă noi amenajări, pe plan local, folosind sprijinul acordat de Ministerul Agriculturii la pregătirea și îndrumarea executării lucrărilor mai mari de amenajare. In această direcție, o contribuție importantă pot să aducă organizațiile și unitățile contractante.

Organele agricole locale au datoria să acorde cea mai mare importanță extinderii suprafețelor irigate pentru cultura legumelor în gospodăriile agricole colective care posedă terenuri corespunzătoare acestor culturi și care se pot amenaja cu ușurință pentru irigație.

In vederea folosirii la maximum a sprijinului material și tehnic acordat de stat în această direcție, se impune să se dea o atenție deosebită dezvoltării producerii legumelor la gospodăriile socialiste din zonele legumicole preorășenești, organizării de asociații simple de producție și întovărășiri agricole specializate în cultura legumelor.

Atenție deosebită trebuie să se acorde folosirii raționale a serelor existente, cît și construirii de noi sere pe plan local. Este cunoscut că, în majoritatea orașelor și în unele gospodării de stat și colective, există suprafețe mai mari sau mai reduse de sere, care contribuie în cursul iernii la producerea de legume proaspete și de flori. Acestea trebuie să fie mărite continuu și folosite peste tot în mod corespunzător, pentru a se putea obține rezultate cît mai bune. In această privință, merită urmată preocuparea serioasă a organelor agricole din unele regiuni cum sînt Regiunea Autonomă Maghiară, Stalin și Craiova etc. In Regiunea Autonomă Maghiară, de exemplu, este sprijinită în mare măsură extinderea culturii forțate a legumelor în unitățile agricole socialiste, numai în cursul acestei toamne construindu-se sere noi în 4 gospodării agricole colective.

Bazele unei producții sporite de legume pentru anul viitor se creează din toamnă. De aceea, terenurile de pe care s-a strîns recolta trebuie curățate cît mai grabnic de resturile de plante și buruieni, iar aceste resturi vegetale trebuie arse, pentru a se distruge astfel diferitele boli, insecte și semințe de buruieni. Cenușa rezultată trebuie împrăștiată pe terenul de cultură o dată cu executarea arăturii adînci de toamnă.

Arătura adîncă pentru culturile de cartofi și legume trebuie să se facă la adîncimea de cel puțin 25 cm. Trebuie însă să se țină seama de condițiile naturale existente. Așa, de exemplu, pe solurile cu strat fertil mai subțire, arătura nu trebuie să depășească adîncimea acestui strat. Sub arătura de toamnă trebuie să se încorporeze gunoi de grajd în cantitate de 20-60 de tone la hectar, după felul culturii viitoare. Acest îngrășămînt se va folosi în primul rînd pe terenurile care se vor cultiva cu castraveți, salată, ardei, pătlăgele vinete, țelină, pepeni și varză. Acolo unde nu există destul gunoi de grajd, se recomandă folosirea îngrășămintelor minerale (superfosfat și sare potasică).

Pentru a se obține în primăvară cît mai devreme legume proaspete pentru consum, este necesar ca unitățile agricole socialiste și producătorii individuali să însămînțeze din toamnă suprafețe cît mai mari cu spanac, salată, pătrunjel și mărar pentru frunze, să planteze ceapă și usturoi pentru consum în stare verde, iar în regiunile sudice, acolo unde există posibilități de adăpostire a culturilor (perdele de protecție, culise din stuf, bețe de floarea-soarelui, coceni de porumb etc.), se vor semăna chiar mazăre și morcovi.

Pentru reușita culturilor însămînțate în toamnă, trebuie alese terenuri mai ridicate, pe care să nu băltească apa, cu înclinație sudică, adăpostite de vînturi. Acestea se ară și îngrașă cu bălegar de grajd bine fermentat, în cantitate de 15-20 de tone, cu cel puțin 20 de zile înainte de semănat. Dacă terenul nu se poate ara decît cu puțin timp înainte de semănat, arătura se va tăvălugi înainte și după semănat. Terenurile care între arătură și însămînțare se îmburuienează se vor lucra cu prășitoarea la 2-5 cm. adîncime. Prășitoarea trebuie să fie urmată de grapă.

Insămînțarea legumelor trebuie să se facă sau toamna timpuriu, în așa fel ca plantele, pînă la venirea gerurilor, să formeze frunziș bogat și rădăcini multe în pămînt, sau toamna tîrziu, pentru ca plantele să nu răsară pînă la venirea înghețului. In regiunile din Ardeal și vestul țării, cu zăpadă abundentă în timpul iernii, se recomandă ambele procedee. In regiunile sudice și din estul țării, lipsite de obicei de zăpadă în prima parte a iernii, este mai bine să se semene în pragul iernii, adică atunci cînd solul începe să se mențină înghețat.

Organele agricole și unitățile de aprovizionare cu legume a populației trebuie să depună un efort deosebit în vederea plantării unor suprafețe cît mai mari cu arpagic de stufat, în scopul îmbunătățirii aprovizionării oamenilor muncii cu ceapă. Plantările se fac acum pe straturi de lățimea răsadnițelor. La scăderea temperaturii sub plus 5 grade Celsius, straturile se acoperă cu răsadnițe, pentru a feri culturile de îngheț și a grăbi vegetația plantelor. Desigur că în egală măsură și în același mod trebuie să fie cultivate și salata, spanacul, ridichile etc.

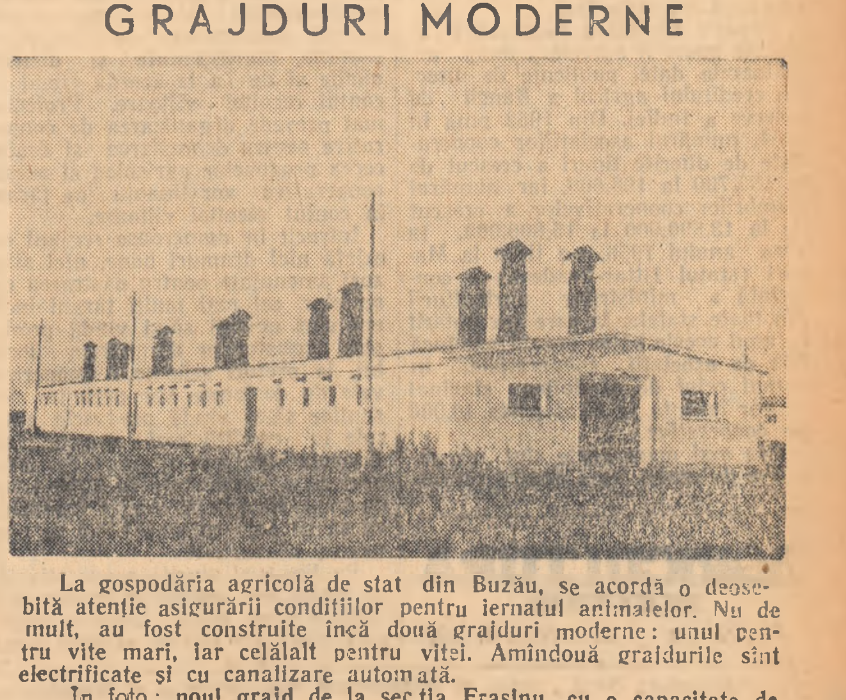
Una din preocupările principale ale gospodăriilor agricole socialiste și ale producătorilor individuali trebuie să fie aprovizionarea din toamnă cu semințe de legume, cu cartofi și arpagic, cît și păstrarea lor în cele mai bune condiții. Se recomandă ca aprovizionarea cu material de sămînță să se facă prin magazinele I.S.A.P.V.S. Semințele de legume trebuie păstrate în săculețe de pînză, în locuri ferite de umezeală și de animale rozătoare. Arpagicul poate fi păstrat în poduri, într-un strat subțire de 10-15 cm. In acest caz o dată cu scăderea temperaturii arpagicul trebuie strîns în grămezi, iar în timpul gerurilor mari trebuie acoperit cu rogojini.

Grijă deosebită trebuie acordată păstrării cartofilor în pivnițe, silozuri făcute la suprafața pămîntului, sau în șanțuri (în special în regiunile sudice). Pivnițele în care urmează a se păstra cartofii trebuie să fie curate, uscate, cu posibilități de aerisire și de menținere a temperaturii între plus 1 și plus 4 grade. Cartofii proveniți din plantările de vară cu tuberculi vechi sau noi trebuie depozitați separat, spre a fi folosiți numai ca material săditor pentru plantările din anul viitor.

Organele agricole din regiunile deficitare în ce privește cartofii trebuie să îndrume gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole, gospodăriile anexe și pe țăranii muncitori cu gospodării individuale să se aprovizioneze cu cartofi de sămînță încă din toamnă din regiunile bune cultivatoare de cartofi.

Ing. N. MIZGAREANU
din Ministerul Agriculturii

GRAJDURI MODERNE

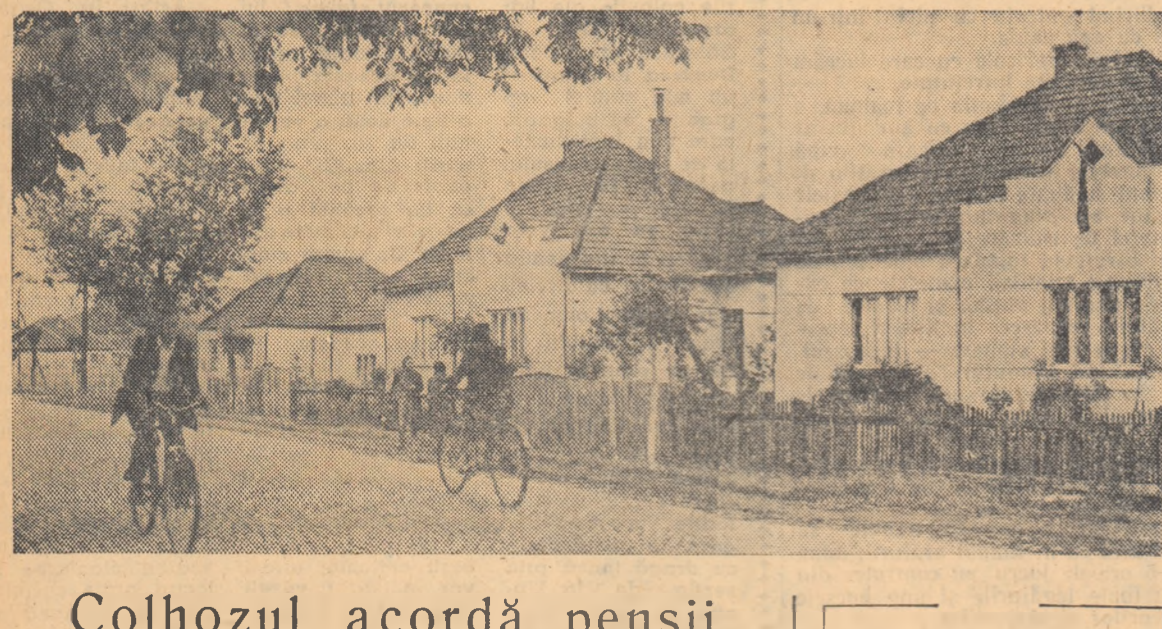

La gospodăria agricolă de stat din Buzău, se acordă o deosebită atenție asigurării condițiilor pentru iernatul animalelor. Nu de mult, au fost construite încă două grajduri moderne: unul pentru vite mari, iar celălalt pentru viței. Amîndouă grajdurile sînt electrificate și cu canalizare automată.

In foto: noul grajd de la secția Frasinu, cu o capacitate de 100 de capete.

Din țara constructorilor comunismului

Grija față de om pe primul plan

Așa arată una din ulițele colhozului „Dimitrov" din raionul Mukaciovo, Ukraina subcarpatică.

Colhozul acordă pensii

A. POPOVICENKO

Pe una din ulițele satului Ib-biocinoe din regiunea Sumi trece un autocamion încărcat cu grîne. El s-a oprit în dreptul casei colhoznicului Moisei Sergheevici Tkacenko. In timp ce magazionerul cîntărește și descarcă grînele, casierul înmînează gospodarului o sumă de bani. Apoi mașina se oprește la casa lui Ivan Semionovici Rudenko, pe urmă în dreptul căsuței colhoznicei Liubov Arhipovna Dorosenko. In acest fel autocamionul a tras în dreptul cîtorva zeci de case ale colhoznicilor.

— Plătim pensiile — explică A.A. Miaz, președintele colhozului „Hrușciov" — le plătim bătrînilor care și-au consacrat multe din forțele lor consolidării gospodăriei obștești a artelului.

Președintele artelului ne-a relatat cum s-a născut ideea de a se acorda pensii colhoznicilor. In ianuarie 1956 s-a făcut bilanțul anului trecut. La adunarea de dare de samă a reieșit că artelul dispune de suficiente mijloace pentru a acorda membrilor bătrîni ai colhozului un ajutor material permanent. Mai tîrziu, cînd în cadrul adunărilor pe brigăzi s-au discutat completările la Statutul artelului agricol, unii colhoznici au propus să se prevadă în aceste completări pensii și ajutoare. Această propunere a fost aprobată cu căldură de toți colhoznicii. La 17 martie 1956 adunarea împuterniciților a aprobat mărimea și modalitatea de acordare a pensiilor.

In colhoz s-au stabilit diferite categorii de pensii: personale pentru membrii cu merite deosebite care au lucrat peste 20 de ani în gospodăria obștească și pensii obișnuite pentru colhoznicii bătrîni și invalizi de muncă. Dacă pentru prima categorie pensia lunară este de 32 kg. de grîne și 150 de ruble în numerar, mărimea pensiilor obișnuite variază în funcție de stagiul de muncă în colhoz: bărbaților în vîrstă de 60 de ani și femeilor în vîrstă de 55 de ani li se socotesc: dacă au un stagiu neîntrerupt în muncă pînă la 5 ani — 20% din media zilelor-muncă lucrate lunar, un stagiu de 5-10 ani — 30%, un stagiu de 10-20 de ani — 40%, iar peste 20 de ani — 50% din media lunară a zilelor-muncă lucrate. Pentru invalizii de muncă mărimea pensiei se stabilește în fiecare caz în parte de adunarea generală, ținîndu-se seama de concluziile comisiei medicale.

Incepînd din ianuarie a.c. pensii personale primesc în colhoz 11 membri ai artelului, iar începînd din mai a.c. pensii obișnuite primesc 236 de colhoznici. Pînă în prezent s-au plătit peste 16.000 de ruble și s-au socotit peste 3.000 de zile-muncă.

Conducerea nu plătește pensii acelor membri ai artelului, care pînă la atingerea vîrstei stabilite nu au participat de loc în producția obștească, fără a avea pentru aceasta motive bine întemeiate.

Membrii artelului agricol „Hrușciov" se bucură și de numeroase alte drepturi ca urmare a adoptării și a altor măsuri privind asistența socială.

Astfel femeile beneficiază de concedii de naștere la fel ca și muncitoarele și funcționarele de la orașe, socotindu-li-se 100 la sută din media lunară a zilelor-muncă lucrate. Fiecare colhoznic care a lucrat un anumit număr de zile-muncă are dreptul la un concediu de 12 zile lucrătoare socotindu-i-se pe timpul concediului media zilelor-muncă lucrate lunar. Membrilor colhozului care au pierdut temporar capacitatea de muncă li se socotește în timpul bolii media zilelor-muncă lucrate în cursul ultimelor trei luni înainte de boală.

Construcții social-culturale în noile sovhozuri din regiunea pămînturilor desțelenite

In noile sovhozuri de pe pămînturile de curînd desțelenite ale Kazahstanului, Siberiei, regiunilor Altai și Volgăi se înalță numeroase construcții social-culturale și case de locuit. Din fondurile statului se clădesc numai anul acesta 1.200.000 m.p. suprafață de locuit.

Astfel, în sovhozul Kulundinski din ținutul Altai, au luat ființă într-un timp scurt străzi și cartiere întregi, s-au construit magazine, o creșă, o cantină și multe alte clădiri. Si în sovhozul „Sirokovski", regiunea Akmolinsk, s-au construit în decurs de doi ani 39 de case de locuit, dintre care 17 sînt case individuale. Aici s-au construit de asemenea o brutărie, o cantină, un local pentru punctul medical și creșă precum și o baie. In sovhoz se clădesc acum și alte obiective. Noi locuințe se ridică și în sovhozul „M. Gorki" din regiunea Celeabinsk.

A sosit unul din magazinele mobile care colindă sovhozurile de pe pămînturile desțelenite. La aceste magazine, se găsesc tot felul de produse de larg consum.

Evenimentele la zi

Dreptatea este de partea Egiptului

Zilele acestea, au continuat în fața Consiliului de Securitate discuțiile în problema Canalului de Suez.

Luînd cuvîntul, S. Lloyd, ministrul Afacerilor Externe al Angliei, și Ch. Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Franței, au repetat afirmațiile lipsite de temei despre caracterul ilegal al naționalizării de către Egipt a Companiei Canalului de Suez. Anglia și Franța, sprijinite de S.U.A., au prezentat un proiect de rezoluție, care cuprinde vechile lor planuri de reacaparare a Canalului. Reprezentanții Angliei și Franței au repetat din nou amenințările lor la adresa Egiptului, deși aceste amenințări contravin prevederilor Cartei O.N.U.

Ministrul Afacerilor Externe al Egiptului, Fayzi, a răspuns cu demnitate și hotărîre la cuvîntările reprezentanților englez și francez. „Guvernul egiptean, a spus Fayzi, nu a refuzat niciodată să participe la adevărate tratative, avînd drept țel să găsească o soluție pașnică și echitabilă actualului litigiu". Egiptul nu poate aproba proiectul de rezoluție anglo-francez, care cuprinde propuneri inacceptabile pentru onoarea și suveranitatea Egiptului. In schimb propune crearea unui organism pentru ducerea tratativelor în problema Canalului de Suez.

Cu foarte multă atenție a fost ascultată cuvîntarea rostită de D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. D. T. Șepilov a demonstrat dreptul suveran al Egiptului de a naționaliza Compania Canalului de Suez. El a arătat că reprezentanții Angliei și Franței confundă în mod intenționat cele două laturi ale problemei: a) problema posesiunii și administrării Canalului și b) problema libertății navigației pe Canal. După naționalizarea Companiei Canalului de Suez, Egiptul a asigurat pe deplin libertatea și desfășurarea normală a navigației pe Canal. Dimpotrivă, guvernele englez și francez, sprijinite de S.U.A., au făcut tot posibilul pentru a zădărnici desfășurarea normală a navigației pe Canalul de Suez. Anglia și Franța, împreună cu S.U.A., au recurs la sancțiuni economice împotriva Egiptului și amenință să aplice astfel de sancțiuni și pe viitor. Anglia și Franța au concentrat trupe în imediata apropiere a granițelor Egiptului și-l amenință cu folosirea forței. Adevăratul acuzator în această problemă este Egiptul.

In numele guvernului sovietic, D. T. Șepilov a indicat și calea pentru rezolvarea pașnică a problemei Suezului. In acest scop, el a cerut ca puterile occidentale să renunțe la politica de ultimatum-uri, amenințări și presiuni economice. Atunci va fi posibil să se încheie un acord internațional, care să asigure și să garanteze deplina libertate a navigației pe Canal. După părerea guvernului sovietic, colaborarea dintre Egipt și țările care folosesc Canalul ar putea fi asigurată de către un organ consultativ.

Guvernul sovietic, a spus D. T. Șepilov, consideră ca utilă formarea unui comitet al Consiliului de Securitate, din care ar putea face parte Anglia, Franța, Egiptul, S.U.A., India și Uniunea Sovietică. Acest comitet ar putea elabora o convenție internațională cu privire la asigurarea libertății navigației pe Canal și ar putea pregăti o conferință internațională care să aprobe această convenție.

Este semnificativ că reprezentanții unor state membre ale Consiliului de Securitate, cum sînt Iranul și Peru, au recunoscut în cuvîntările lor dreptul Egiptului de a naționaliza Canalul. Reprezentantul Iranului a declarat că nu are nimic de obiectat împotriva propunerii lui D. T. Șepilov cu privire la crearea unui comitet pentru tratative.

Consiliul de Securitate al O.N.U. continuă în prezent să discute în ședințe secrete problema Canalului de Suez. Intre timp, miniștrii de Externe prezenți, cărora li s-a adăugat și K. Menon, au avut din nou o serie de întrevederi. Astfel, miniștrii de Externe ai Angliei, Franței și Egiptului s-au întîlnit marți seara. Ministrul de Externe indian s-a întîlnit în cursul zilei de marți pe rînd cu miniștrii de Externe ai Angliei, U.R.S.S. și Egiptului. Miniștrii de Externe ai Angliei și Franței s-au întîlnit între ei, apoi împreună cu secretarul de stat Dulles.

In zilele acestea, atenția opiniei publice mondiale este reținută în mod deosebit de lucrările Consiliului de Securitate al O.N.U.

Opinia publică mondială așteaptă din partea acestui înalt for internațional să contribuie la rezolvarea acestei importante probleme internaționale.

Marocul luptă pentru independența deplină și integritatea teritorială

In cursul primăverii anului 1956, cercurile conducătoare din Franța au fost nevoite să recunoască independența și suveranitatea Marocului. Poporul marocan a obținut astfel o victorie hotărîtoare. Nu mult timp după aceasta, și guvernul spaniol a renunțat la teritoriul marocan, cotropit în trecut de Spania. După recunoașterea suveranității Marocului, numai orașul Tanger și zona dimprejurul lui au rămas sub conducerea unei administrații străine, așa-zisă internațională. Din inițiativa guvernului marocan, la 8 octombrie 1956 a fost convocată o conferință a reprezentanților celor opt țări, care participă la Statutul special al Tangerului, precum și o delegație a guvernului marocan. Conferința urmează să lichideze cu administrația internațională din Tanger și să unifice Tangerul cu statul marocan.

Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., într-o declarație specială, a exprimat speranța guvernului sovietic că această conferință internațională convocată în orașul Fethala (Maroc) nu va pune piedici în calea unificării grabnice și reale a Tangerului cu Marocul.

COLONIALIȘTII ENGLEZI ÎNFOMETEAZĂ POPULAȚIA DIN CAPITALA CIPRULUI

NICOSIA 10 (Agerpres). — După cum relatează telegramele de presă, noile măsuri restrictive luate de autoritățile militare de ocupație britanice în orașul Nicosia în ce privește circulația, măsuri care sînt în vigoare de peste zece zile, au dus la înfometarea populației. In oraș domnește o atmosferă de asediu. De la introducerea restricțiilor asupra circulației, mașinile poliției britanice prevăzute cu difuzoare circulă pe străzi anunțînd că „cei care vor îndrăzni să iasă din casă vor fi împușcați fără somație".

Potrivit relatărilor telegramelor de presă, autoritățile militare britanice nu permit populației să iasă din locuințe mai mult de 1-2 ore pe zi pentru a-și cumpăra alimentele necesare hranei. Populația locală aproape că nu se poate aproviziona cu pîinea necesară. **„Cînd s-au introdus aceste măsuri** — arată ziarul belgian „Drapeau Rouge" — **cantitatea de pîine care mai rămăsese în oraș s-a terminat în cîteva minute. Unele persoane au apucat să ia niște miez de pîine, altele o jumătate de pîine, iar altele s-au întors acasă cu mîna goală. Femeile înfometate, fericite de a fi găsit o coajă de pîine, o devorau întorcîndu-se acasă. Polițiștii și soldații cu baioneta la armă interzic populației să meargă în piața municipală unde se află depozitele de carne și pîine. Comercianții neavînd decît o oră sau două pentru aprovizionare nu pot face față cererilor tuturor clienților și de aceea se petrece adevărate scene de nebunie.**

Uzinele sînt închise și nu mai apare nici un ziar. In fiecare zi situația devine tot mai precară și mulți ciprioți care nu mai pot merge la lucru, nu mai sînt în stare să-și cumpere hrană".

De peste hotare

A VIII-a conferință internațională în problema protecției plantelor

De curînd, s-au încheiat la Pekin lucrările celei de a VIII-a conferințe internaționale în problema carantinei și protecției plantelor, la care au participat reprezentanți din U.R.S.S. și țările de democrație populară din Europa și Asia.

Dacă la conferințele trecute au fost examinate îndeosebi problemele luptei împotriva celor mai periculoși dăunători și boli la plante, la actuala conferință s-au analizat problemele organizării măsurilor practice și a folosirii mijloacelor științifice înaintate în domeniul protecției plantelor.

In cadrul conferinței, s-au discutat următoarele probleme: 1) bazele tehnico-științifice pentru folosirea rațională a îngrășămintelor chimice și a produselor insecticide, fungicide și ierbicide în agricultură; 2) sortimentele noi de îngrășăminte chimice, insecticide, fungicide și ierbicide pentru agricultură și aparatura respectivă; 3) folosirea amoniacului și a amoniacalelor ca îngrășăminte, precum și aparatura folosită; 4) folosirea aerosolului și a helicopterului în aplicarea substanțelor chimice pentru protecția plantelor; 5) folosirea izotopilor radioactivi, precum și aparatura respectivă; 6) folosirea razelor X și a razelor ultraviolete în determinarea bolilor la plante.

S-a hotărît convocarea unei conferințe speciale în Republica Cehoslovacă, la care să se discute exclusiv eficacitatea mijloacelor chimice în lupta împotriva dăunătorilor și a bolilor la plante.

Conferința a recomandat tuturor statelor participante să alcătuiască de îndată servicii speciale de prognoză și semnalizare. Aceste servicii au ca sarcină să semnaleze apariția și răspîndirea dăunătorilor, să stabilească o evidență a pierderilor provocate de dăunătorii recoltelor și să constate eficacitatea măsurilor luate pentru protecția plantelor. La conferință a fost constituită o comisie, formată din reprezentanți ai U.R.S.S., R. D. Germane, R. P. Chineze și R. P. Bulgaria, care vor alcătui o listă completă a dăunătorilor la plante. De asemenea, reprezentanții R. P. Polone au fost însărcinați să pregătească propuneri pentru lărgirea colaborării între diferitele țări în domeniul protecției plantelor.

S-a stabilit ca noua conferință internațională să se țină la Moscova, în anul 1957.

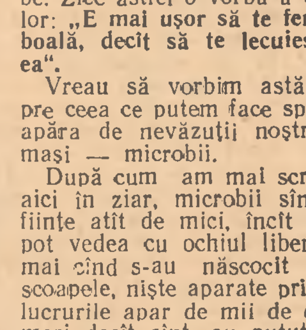
Delegația R.P.R. la conferință a fost formată din: ing. Alexandru Alexandri, consilier din direcția tehnico-științifică din cadrul Ministerului Agriculturii, ing. chimist Izabela Drimbă, consilier la aceeași direcție, și ing. Gh. Hoban, șeful serviciului pentru protecția plantelor din Direcția agricolă regională Iași.

După conferință, participanții au întreprins o vizită de studiu de 20 de zile la institutele de cercetări din Moscova și Leningrad.

Sesiunea Academiei Germane de Științe Agricole

Intre 10—12 octombrie, se desfășoară la Berlin lucrările sesiunii Academiei Germane de Științe Agricole (R. D. Germană). La această sesiune participă și o delegație a oamenilor de știință din țara noastră, formată din Vasile Tomescu, șef de sector la Institutul de inframicrobiologie al Academiei R.P.R., și Mihăiță Stan, cercetător principal la același Institut.

La sfat cu medicul

Cum să ne apărăm de boli

Multe zicale, care de care mai înțelepte, au mai scornit bătrînii poporului nostru de-a lungul timpurilor, grăind cu înțeles adînc sfat de viață cumpănită. Cîteodată, însă, se apucă și învățații să vorbească în proverbe. Zice astfel o vorbă a doctorilor: „E mai ușor să te ferești de boală, decît să te lecuiești de ea".

Vreau să vorbim astăzi despre ceea ce putem face spre a ne apăra de nevăzuții noștri vrăjmași — microbii.

După cum am mai scris, tot aici în ziar, microbii sînt niște ființe atît de mici, încît nu se pot vedea cu ochiul liber. Numai cînd s-au născocit microscoapele, niște aparate prin care lucrurile apar de mii de ori mai mari decît sînt, au putut fi văzuți.

Primejdia microbilor vine de peste tot: căci ei trăiesc, după cum am mai spus, peste tot, pe toată fața pămîntului și chiar în trupul nostru. Dar nicăieri nu le place mai mult și nu se înmulțesc mai repede ca în murdărie: mormane de gunoaie pline de viermi și muște, scursorile de la grajduri, care colcăie prin ogradă, closetele pe care le ținem neacoperite și necurățate etc. Ba chiar în apa limpede și rece a fîntînii din care bem cu atîta drag, dacă lăsăm să se scurgă murdării dinspre grajduri, dinspre closete, sau din băltoacele făcute de ploi.

Vă veți mira cum de ajung microbii aceștia la noi, să ne îmbolnăvească? Foarte bine! Muștele se plimbă toată ziua ba prin gunoaie, ba prin closete, ba pe vasele și pe pîinea noastră. Cu piciorușele lor mici și păroase se iau microbii din cuiburile lor și ni-i aduc în fiertura noastră. Dar pe mîini, v-ați gîndit cîți microbi luați, tot trebăluind prin ogradă? Și de cîte ori nu se întîmplă să duceți îmbucătura la gură, fără să vă fi spălat întîi bine mîinile!

Toți acești microbi, spre a ne îmbolnăvi, trebuie să pătrundă în trupul nostru. Unii pătrund, așa cum am arătat, o dată cu hrana. O zgîrietură cît de mică, o roșătură de bocanc, o tăietură de coasă, sînt tot atîtea căi deschise în fața microbilor. In nasul și gîtul nostru stau și așteaptă fel de fel de microbi. E de ajuns o răceală neîngrijită, pentru ca ei să dezlănțuie atacul și să se împrăștie care-încotro, prin plămîni, prin rinichi, sau prin inimă.

Dar așa cum multe sînt primejdiile microbilor, multe sînt și mijloacele noastre de apărare. In primul rînd, trebuie știut că un corp sănătos e ca o cetate bine închisă dușmanilor. Pielea nevătămată și curată, nu numai că nu lasă microbii să treacă prin ea, dar îi și ucide pe mulți dintre ei. Iată de ce trebuie să ne păstrăm corpul cît mai curat, să nu lăsăm zgîrieturile și micile răni de pe piele în voia soartei, nici să nu le oblojim cu bălegar, cu pămînt, sau cu alte necurățenii! Să ne obișnuim să spălăm bine orice tăietură, să o legăm cu o cîrpă curată, ba chiar să avem în casă puțin spirt sau iod, cu care să ștergem rana. Dacă totuși rana nu se vindecă cum trebuie, să mergem la medic. Afară de toate acestea, trebuie să distrugem microbii din locurile unde știm că își fac cuib. Focul, apa ce fierbe în clocote, varul nestins, săpunul și soarele sînt cei mai de seamă ucigași de microbi. Să ardem gunoaiele, să fierbem bine alimentele, să aruncăm var nestins în closete, să stîrpim muștele, să ne spălăm cît mai des, să lăsăm soarele să intre cît mai mult în odăi — înseamnă să ne apărăm de microbi și, deci, să ne ferim de boală.

Trimițînd pe cei suferinzi de boli molipsitoare în spital, nelăsîndu-i să vină în atingere cu cei sănătoși, salvăm de la îmbolnăvire mulți alți oameni.

Indată ce microbii au pătruns totuși într-un loc oarecare al trupului, se adună la locul cu pricina o mulțime de globule albe, ce se găsesc în sîngele nostru. Intre acestea și microbi începe o bătălie cumplită, în care pier și mulți microbi, dar și multe globule albe. Dacă globulele albe cîștigă lupta, omul se însănătoșește sau chiar nici nu mai apucă să se îmbolnăvească. Dacă însă omul e firav, globulele albe din sîngele lui sînt și ele firave și microbii le răpun lesne, cuprinzînd tot trupul, îmbolnăvindu-l. De asemenea, în sînge se mai fabrică niște substanțe ce taie puterea otrăvurilor pe care le aduc microbii.

In această luptă, corpul trebuie ajutat însă. Acest ajutor îl găsim la medic, care știe cu adevărat cum trebuie îngrijit omul bolnav sau cel ce vrea să se ferească de boală. Să nu luăm medicamente după cum ne taie capul, și nici să nu umblăm după leacuri, pe la babele satului. Buruienile lor descîntate ne fac doar să ne pierdem vremea, lăsînd boala să-și facă de cap și să ne slăbească. Unui om prea slăbit de boală cu greu îi mai ajută și medicul.

Știu că aveți atîta grijă de uneltele voastre de plugărit, atîta grijă de semănătura de pe cîmp, atîta grijă pentru vita din bătătură, că cereți mereu sprijinul și sfatul agronomului sau veterinarului. Cu atît mai mult sînteți datori să aveți toată grija de sănătatea voastră și a copiilor voștri și să nu ocoliți medicul, ci să-i cereți sfatul, pe care să-l urmați cu încredere.

Dr. MIHAI ERACLIDE

Cooperativele agricole din India*)

L. MOSKALENKO

In India se depun mari eforturi pentru a acoperi nevoile țării cu produse alimentare proprii. Cel de al doilea plan cincinal prevede pentru dezvoltarea producției agricole alocații de 5,68 miliarde de rupii, adică 11,8 la sută din totalul investițiilor în sectorul de stat. Planul acordă o deosebită atenție cooperației agricole, pentru a cărei dezvoltare au fost alocate 470.000.000 de rupii.

Cooperativele nu sînt un lucru nou în India. Ele au apărut aici încă de la începutul secolului al XX-lea, sub forma foarte simplă a asociațiilor agricole de credit colectiv. De atunci mișcarea de cooperativizare a făcut progrese atît de mari, încît astăzi ea a ajuns să cuprindă întreaga țară.

Situația actuală a cooperației agricole poate fi apreciată după următoarele date, publicate de direcția creditului agricol a Băncii de rezerve a Indiei. Din 1952 pînă în 1954, numărul asociațiilor cooperatiste de diferite tipuri a crescut de la 185.700 la 198.600, iar numărul membrilor cooperativelor a crescut de la 13.800.000 la 15.800.000. In vara anului 1956, s-a ținut la Masuri (statul Uttar-Pradesh) o conferință a miniștrilor agriculturii din toate statele, la care s-a hotărît ca anul acesta să se organizeze încă 500 de asociații cooperatiste. In cursul celui de al doilea cincinal se vor înființa în total peste 10.000 de cooperative.

Cea mai mare parte sînt cooperative de credit, care acordă țăranilor împrumuturi în numerar pentru diferite nevoi economice. Ele sînt finanțate de băncile regionale de credit, care la rîndul lor sînt legate de băncile statelor respective. In afară de aceasta, în India mai există 35.000 de cooperative de producție, de achiziție și desfacere și alte tipuri de cooperative.

Guvernul Indiei acordă o atenție considerabilă dezvoltării acțiunii de cooperativizare. La mijlocul lunii mai, Camera populară a parlamentului indian a adoptat în unanimitate un proiect de lege care prevede înființarea pe baze cooperatiste a unor corporații pentru dezvoltarea producției agricole. Sarcina lor este de a-i aproviziona pe țărani cu semințe, îngrășăminte și diferite unelte și de a le acorda credit în contul recoltei viitoare. Proiectul mai prevede organizarea de cooperative pentru depozitarea și desfacerea produselor agricole; și aceste cooperative vor finanța pe țărani în contul recoltei viitoare.

Intrucît în numeroase regiuni nu există nici drumuri bune, nici silozuri amenajate pentru păstrarea cerealelor, cei mai mulți țărani indieni sînt nevoiți să-și vîndă produsele negustorilor din partea locului, la prețuri scăzute. Cooperativele de desfacere vor permite țăranilor să-și vîndă produsele agricole în condiții mai avantajoase. Cooperativele vor dispune de silozuri cu o capacitate de 300—1.000 de tone. In viitorii cinci ani urmează să se construiască 1.500 de asemenea silozuri.

Pe lîngă silozurile cooperativelor de desfacere, guvernul indian plănuiește să se construiască în următorii cinci ani 100 de silozuri mari, avînd fiecare o capacitate de 10.000 — 20.000 de tone de grîne și 250 de silozuri regionale care să poată înmagazina fiecare cîte 1.000—10.000 de tone de produse agricole.

Cooperația agricolă indiană a înregistrat succese de netăgăduit. Nu se poate spune însă că ea ar fi pe deplin consolidată. Aceasta se datorește, în primul rînd, părților slabe ale acțiunii de cooperativizare din India. Dezvoltarea gospodăriilor cooperatiste este mult îngreuiată, printre altele, de faptul că nu s-a înfăptuit încă în întregime reforma agrară și de faptul că mai există pămînturi întinse care se află în stăpînirea moșierilor. De multe ori se întîmplă ca în fruntea cooperativelor să se afle mari proprietari de pămînt sau cămătari, care le transformă într-un mijloc de exploatare suplimentară a țăranilor. Se înțelege că toate aceste împrejurări nu sînt de natură să atragă în cooperative marea masă a țăranilor săraci din India.

In 1954 comitetul indian pentru cercetări în domeniul creditului agricol a dat publicității un raport privind situația creditelor în diferitele regiuni ale țării. Din raport rezultă că numai 3 la sută din totalul țăranilor indieni au căpătat împrumuturi de la cooperativele de credit. Marea majoritate a țărănimii continuă, ca și pînă acum, să împrumute bani cu dobînzi uriașe de la cămătarii de profesie. Raportul explică aceasta prin faptul că în cooperative nu pot intra decît țăranii proprietari de pămînt, deoarece împrumuturile nu se acordă decît pe baza ipotecării loturilor de pămînt.

Partidul Comunist din India consideră necesar ca legile în vigoare pe baza cărora se înfăptuiește cooperativizarea, să fie revizuite. Primul ministru Nehru a semnalat și el deficiențele care există în domeniul cooperativizării. La 7 ianuarie 1956, luînd cuvîntul la ședința Comitetului permanent al Consiliului pentru problemele dezvoltării naționale a Indiei, Nehru a spus:

„Nu mă îndoiesc că sistemul nostru cooperatist nu reprezintă un ajutor decît pentru oamenii mai înstăriți. In loc să-i încurajeze pe cei săraci, el îi descurajează. Ca să cuprinzi țărănimea săracă în această acțiune, este nevoie de timp. Ori, este limpede că sistemul nostru cooperatist nu-l atrage pe țăranul sărac, lipsit de mijloace. Sistemul cooperatist trebuie să-l sprijine și să-l încurajeze pe țăranul sărac".

Guvernul Indiei caută să îmbunătățească acțiunea de cooperativizare. El studiază, printre altele, experiența organizării cooperativelor de producție în Republica Populară Chineză. In cursul lunii august, o delegație agricolă indiană compusă din 7 persoane a vizitat China pentru a studia la fața locului metodele de cooperativizare. Membrii acestei delegații au fost primiți de Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al R. P. Chineze.

Firește, cooperativele din India se deosebesc radical de asociațiile cooperatiste din țările socialiste. Ele se întemeiază pe relații de producție capitaliste și nu schimbă cu nimic bazele sociale ale satului indian. Cu toate acestea, este evident că dezvoltarea cooperației în India poate juca un rol pozitiv în avîntul agriculturii acestei țări.

*) *Articol reprodus din revista „Timpuri Noi", nr. 40 (594), din 27 septembrie 1956.*

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii și al Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația Piața Scînteii Nr. 1 București. Telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"